

TEZĂUR LITURGIC

23 APRILIE

VIATA SF. MARE MUCENIC GHEORGHE, PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ

ATENA, 1999

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

Ἐκδοσις Ἰ. Μ. Ἁγ. Γεωργίου Ἡλιῶν Εὐβοίας, 1999

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄:

**Βίος καὶ Μαρτύριον τῶν Ἁγίων Γεωργίου τοῦ
Τροπαιοφόρου
καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Πολυχρονίας.**

α΄

Ἡ πανύμνητος ἐνανθρώπησις τοῦ Σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἐπὶ γῆς παρουσία καὶ βασιλεία Του ἔλαμπε ἤδη σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένην, τὴν ἐποχὴ τῆς πανίσχυρης ρωμαϊκῆς κυριαρχίας . Ἡ κυριαρχία τῆς ἀπλωνόνταν σὲ ὅλο σχεδὸν τὸν τότε γνωστὸ κόσμον. Τὸ θεῖο ὅμως καὶ σωτήριο κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου γιὰ μὲν τοὺς Ἰουδαίους ἦταν σκάνδαλον, γιὰ δὲ τοὺς ἔθνικοὺς μωρία. Γι' αὐτὸ, τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀσέβειαν, ἐδίωξαν, μὲ μῖσος καὶ μανία, τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ.

Σκληροὶ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες αἱματοκύλησαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Στὰ μαρτυρικὰ καὶ ματωμένα αὐτὰ χρόνια βασίλευσε ὁ ἄγριος καὶ αἱμοβόρος Διοκλητιανὸς (284-305). Σκληροί, ἐπίσης, ἦταν καὶ οἱ συνάρχοντες του Αὐγουστος, Μαξιμιανὸς Αὐρήλιος (293-305), καθὼς καὶ ὁ γαμπρὸς του Καῖσαρ

Γαλέριος Μαξιμιανός. Ἀκόμα ὁ Μαξέντιος καὶ ὁ Μαξιμίνος. Ἡ βασιλεία τοῦ Διοκλητιανοῦ ἔμεινε στὴν ἱστορία, γιὰ τοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς τῆς ὥς ἡ «ἐποχὴ τῶν Μαρτύρων».

* * *

Αὐτοὺς τοὺς χρόνους ζῆ ἓνας Ἕλληνας συγκλητικὸς, στρατηλάτης σὸ ἀξίωμα, ὁ Γερόντιος. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία, ἀπὸ πλοῦσια καὶ ἐπίσημη γενιά.

Σὲ κάποιο παλιὸ χειρόγραφο ἀναφέρεται ὅτι γεννήθηκε στὴν Σεβαστούπολη τῆς Μικρῆς Ἀρμενίας. Ἦταν εἰδωλόλατρες καὶ κάθε μέρα προσευχόταν στοὺς ψεύτικους θεοὺς, μὲ σπονδές, θυριάματα καὶ θυσίες. Ἡ σύζυγός του ὀνομαζόταν Πολυχρονία καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν γνωστὴ Λύδδα (Διόσπολη) τῆς Παλαιστίνης. Ἀπὸ φημισμένο καὶ ἀρχοντικὸ γένος καὶ ἐκείνη. Οἱ γονεῖς τῆς εἶχαν βαθειὰ καὶ μεγάλη εὐσέβεια. Ἦταν γυναῖκα σεμνή, καὶ γενναία. Στολισμένη μὲ ἐκείνη τὴν ἐσωτερικὴ καὶ πνευματικὴ σοφία. Ἦλαμπε ἡ ψυχὴ τῆς ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστη στὸν Χριστό. Ἀλλὰ καὶ ἡ φυσικὴ ὠραιότητα τὴν ἔκανε πανέμορφη σὲ ὅλα. Ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ σωφροσύνη, καλοσύνη καὶ γλυκύτητα. Ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ αὐτὴ ἡ ἀγγελόψυχη ἀγαποῦσε μὲ θεῖον ἔρωτα τὴν προσευχὴ, καὶ τὴν ταπείνωση. Ὁ χρόνος τῆς κυλοῦσε ἀνάμεσα στὴν ἀνάγνωση τῶν θείων Γραφῶν καὶ στὴν δοξολογία, τοὺς ὕμνους καὶ τὴν εὐχαριστία. Ἦτρεφε

τὴν ψυχῆς μελετώντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, καὶ τὸ ἱερὸ Ψαλτήρι, «ἡμέραν καὶ νύκτα». Τῇ δὲ ζωῇ της, ρύθμιζε σύμφωνα μὲ τὸ νόμον τοῦ Κυρίου. Πῶς νὰ μὴ λάμψει τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μέσα της; Πῶς νὰ μὴ χαριτωθεῖ; Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ, ἀξιῶνεται πνευματικῶν δωρεῶν καὶ θείων χαρισμάτων.

Τὶς προσευχῆς, καὶ τὶς ἀγρυπνίης της ἡ μακαρία Πολυχρονία, τὶς συνόδευε μὲ ἐγκράτεια καὶ νηστεία. Ἔτσι, ἀποσπασμένος ὁ νοῦς της ἀπὸ τὴν γῆ, ὑψωνόταν στὸν οὐρανὸν καὶ βυθιζόταν στὴν θεωρία τοῦ Θεοῦ. Καὶ καταυγαζόταν ἀπὸ τὸ θεῖον φῶς, καὶ γινόταν δοχεῖο τοῦ Παρακλήτου. «Εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον Σου». (Ψαλμ. ΡΙΗ΄ 118, 165).

* * *

Ἔτσι ἦταν οἱ χριστιανοὶ ἐκείνων τῶν χρόνων. Ταπεινοί, εἰρηνικοί. Εὐλογημένοι ἄνθρωποι. Προσεύχονταν μὲ κατάνυξη. Μελετοῦσαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐργάζονταν τίμια, μὲ ὑπομονὴ καὶ προσευχή. Ἐκείνους τοὺς πονεμένους χρόνους, ἡ ταπείνωση ἦταν τὸ κόσμημά τους. Καὶ ἡ ψυχὴ τους, «ὡς χρυσὸς ἐν κωνευτηρίῳ», καθαριζόταν ἀπὸ τοὺς διωγμούς, καὶ τὰ μαρτύρια.

Μετέδιδαν τὴν χάρη καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ σὲ ὅσους τοὺς πλησίαζαν. Καὶ γεύονταν οἱ ψυχῆς τους, τὴν δικιὰ τους οὐράνια γλυκύτητα, καὶ μποροῦσαν μὲ μιὰ

ἀπλότητα νὰ στέκονται ἐκεῖ πού αὐτοὶ βρίσκονταν παντοτινά, σὸν Παράδεισο, κοντὰ σὸν Χριστόν, σὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

* * *

Ἡ θεία Πολυχρονία ζοῦσε ὡς «πάροικος καὶ παρεπίδημος» σὲ αὐτὴ τὴν γῆ. Ὁ νοῦς της ἦταν ὑψωμένος σὴν οὐράνια ζωὴ, καὶ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ. Ψυχὴ ἀδάμαστη, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ, ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ σκληρότητα πού μᾶς περιβάλλει, ὅλα μέσα σὴν χάρη τοῦ Θεοῦ γίνονται εἰρηνικά, γαλήνια καὶ χαρούμενα. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, πραότης, γλυκύτητα, καὶ διδάσκει τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεό, καὶ γιὰ τὸ πλησίον. Ἔτσι μεταμόρφωνε «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» τὸν γύρω χῶρό της, καὶ σὸ εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον τοῦ συζύγου της ἄφηνε νὰ διαχέεται ἡ πάντερπνος ὁσμὴ τῆς πνευματικῆς εὐωδίας. Πίστη ζωντανή, καὶ ἀγιότητα ἀληθινή!

* * *

Τὸ 280 μ. Χ. περίπου γεννᾶται ὁ Γεώργιος. Ἡ θεοτίμητη Πολυχρονία καὶ ὁ Γερόντιος γέμισαν ἀπὸ χαρὰ, καὶ εὐφροσύνη. Γεννήθηκε, πιθανώτατα, σὴν εὐλογημένη μητρικὴ γῆ, τὴν Λύδδα, καὶ ἔπειτα μετοίκησαν σὴν Καππαδοκία. Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τῆς ζωῆς του φάνηκε ὅτι ἦταν «ἡγιασμένος ἐκ κοιλίας μητρὸς». Μιὰ ἐξαιρετικὴ θεία ἐπίστασις καὶ σημεῖα

διάφορα συνόδευαν αὐτὸ τὸ παιδί, ἀπὸ τὴν τρυφερὴ του ἡλικία. Ἀρχαῖο κείμενο ἀναφέρει, ὅτι ἓνας ἐνάρετος καὶ ἅγιος ἱερωμένος προεῖπε στὴν μητέρα του γιὰ τὴν ἀγία του γέννηση. Τῆς μίλησε γιὰ τὴν εἰδικὴ χάρη καὶ τὴν εὐλογία, ποὺ θὰ εἶχε ἀπὸ τὸν Θεό. Καὶ γιὰ τὴν δόξα ποὺ θὰ τὸν περιέβαλλε. Μέγα καύχημα τῆς Ἐκκλησίας στοὺς αἰῶνες! Τῆς ὑπέδειξε ἀκόμα καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ ὄνομά του, τὸ συμβολικὸ, Γεώργιος.

Ἡ Ἁγία Πολυχρονία μεγάλωνε κρυφὰ τὸν γιό της «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου». Τοῦ μετέδιδε τὴν θερμὴ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό, καθὼς καὶ τὴν βαθειὰ εὐλάβειά της. Μὲ τὴν ἀγία ζωὴ της καὶ τὸ παράδειγμά της, μὲ τὴν προσευχὴ, καὶ τὴν ἀκλόνητη πίστη της, εὐλαβικά, μὲ φόβο Θεοῦ ἔσπερνε τὸν θεῖο σπόρο στὴν καθαρὴ καρδιὰ τοῦ μικροῦ Γεωργίου. Τοῦ μιλοῦσε κρυφὰ, καὶ μυστικά, γιὰ τὸν Κύριο. Τὸν παιδαγωγοῦσε μὲ τὸν διακριτικὸ τρόπο της καὶ τὶς θαυμαστὰς διηγήσεις, μὲ τὰ ἥρωϊκὰ κατορθώματα τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἀσκητῶν.

Φρόντισε ἀπὸ μικρὸν ἀκόμα, νὰ τοῦ δώσει τὸ ἅγιον Βάπτισμα, σὲ ἓνα μοναστήρι μὲ ἐπίσκοπο καὶ ἱερεῖς, ὅπως ἀναφέρεται σὲ ἱερὸ κείμενο. Ἡ καταυγασμένη ἀπὸ τὸ θεῖον φῶς μορφὴ τῆς Πολυχρονίας, φώτιζε τὸν ἀληθινὸ δρόμο τοῦ μικροῦ Γεωργίου πρὸς τὸν Θεό. Ἔβλεπε, πού, ὁ νοῦς καὶ ὁ λογισμὸς της ἦταν γυρισμένος συνέχεια στὸ Θεό, καὶ στὴν αἰωνιότητα,

ἔβλεπε τὴν ἀσκητικότητα, τὴν πίστη καὶ κάθε ἀρετὴ πάνω της, καὶ ἐκεῖνος, μιμούμενος τὸ ἅγιον παράδειγμά της, τὴν ἀντέγραφε σὲ ὅλα. Ἀγαποῦσε τὶς ἱερὲς συνάξεις καὶ ἔτρεφε τὴν ψυχὴ του ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, μὲ φόβο Θεοῦ, ταπείνωση καὶ πολλὴ κατάνυξη. Συμπονοῦσε ὅπως καὶ ἡ μητέρα του, τοὺς ἀναγκασμένους, τοὺς πονεμένους καὶ καταφρονημένους.

Ἀπὸ τὸν πατέρα του Γερόντιο, ἔμαθε νὰ ἀγαπᾷ τὶς γενναῖες πράξεις τῶν πολεμιστῶν. Αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ ἀκολουθήσει τὴν στρατιωτικὴ τέχνη.

* * *

Στὴν κατάλληλη ἡλικία, ὁ Γεώργιος κατατάχθηκε στὸν ρωμαϊκὸ στρατό. Ἐκεῖ θὰ διαπρέψει μὲ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν γενναιότητά του. Ἔγινε περιζήτητος, καὶ ὅλοι τὸ θεωροῦσαν τιμὴ τους νὰ βρίσκονται κοντὰ του. Νὰ μιλοῦν μαζί του. Ἦταν περίπου τὸ 299. Οἱ Ρωμαῖοι μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Γαλέριο Μαξιμιανό, Καίσαρα καὶ γαμπρὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ, κηρύττουν τὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ναρσῆ τῆς Περσίας. Θιγμένος ὁ Καῖσαρ, ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἥττά του, ζητᾷ νὰ πάρει πίσω τὰ χαμένα ἐδάφη καὶ τὴν τιμὴ του.

Στὸν ρωμαϊκὸ στρατό, διακρίνεται γιὰ τὴν τόλμη καὶ τὸν ἡρωϊσμό του ὁ νεαρὸς Γεώργιος, λαμβάνοντας καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ τριβούνου. Μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὴν μητρικὴ εὐλογία, πέτυχε λαμπρὲς

νίκες. Στην ηλικία μόλις τῶν 18 χρονῶν, γοητευμένος ἀπὸ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν ἀρετὴ του, ὁ Διοκλητιανὸς τὸν ἔκαμε Δούκα (διοικητὴ) μὲ τὸν τίτλο τοῦ Κόμητα στὸ τάγμα τῶν Ἀνικιῶρων τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς: «πολλάκις πρότερον μεγαλοπρεπῶς διαπρέπας τοῦ τῶν σχολῶν μετὰ ταῦτα πρώτου τάγματος κόμης κατ' ἐκλογήν προεβλήθη».

* * *

Ὑπερήφανος γιὰ αὐτὲς τὶς διακρίσεις καὶ τὶς τιμὲς στὸν γιό του ὁ Γερόντιος τὸν παρακαλεῖ νὰ μεταβοῦν στὸν ναὸ τῶν θεῶν καὶ νὰ τοὺς προσφέρουν θυσίες καὶ θυμιάματα. Ἔπρεπε νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν ποὺ τοὺς ἔκαμαν τόσο μεγάλες τιμὲς, σὲ τέτοια ἡλικία.

Ὁ Γερόντιος δὲν γνώριζε ὅτι ὁ γιὸς του Γεώργιος ἦταν χριστιανός. Ἔτσι σὲ αὐτὰ τὰ πατρικὰ λόγια, ἐκεῖνος ὑπομειδίασε καὶ σὰν νὰ στέναξε λιγάκι, τοῦ λέει: Δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω στὸν ναὸ τῶν θεῶν σου, γιατί εἶναι πλάνη νὰ θυσιάσεις σὲ πελεκητὲς πέτρες. Δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ θεοί, ποὺ ἔκαναν τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ. Αὐτὰ εἶναι εἴδωλα δαιμόνων, ποὺ χάνονται καὶ τὰ ἴδια, καὶ ὅσοι πιστεύουν σὲ αὐτά. Ἄκου τί λέει ἡ Ἁγία Γραφή, γιὰ αὐτά: Τοὺς μιλάς καὶ δὲν σὲ ἀκοῦνε. Τοὺς γνώφεις καὶ δὲν σὲ βλέπουν. Πέφτουν κάτω καὶ δὲν σηκώνονται. Πῶς μποροῦν ἔτσι νὰ βοηθήσουν ἄλλους; Ἄν θέλεις, ἀκουσέ με, πατέρα μου. Ἐγὼ γνώρισα τὸν ἀληθινὸ Θεό, μέσα ἀπὸ τὶς ἁγίες Γραφές,

καὶ αὐτὸν προσκυνῶ καὶ δοξάζω, ποὺ ἔκαμε τὸν οὐρανὸ καὶ ἑμᾶς καὶ ὅλη τὴν γῆ. Ἔλα νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν πλάνη τῶν εἰδώλων καὶ νὰ ζήσουμε τὴν αἰώνια ζωὴ, καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, θὰ μᾶς σώσει, γιατί ἀγαπᾷ ὅλους ὅσοι ἐλπίζουν σὲ Αὐτόν. Ἄκου καὶ τοῦτο· Ὁ Παῦλος, ποὺ ἦταν κάποτε διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, ἄφησε τοὺς διωγμούς, καὶ ἔγινε διδάσκαλος, ὅταν ἦλθε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πάνω του. Καὶ συμβούλευε τὰ καλὰ ἔργα καὶ ἀγαθὰ, γιατί πίστεψε βαθιὰ καὶ ἀγάπησε τὸν Ἰησοῦ Χριστό...

Ὅταν ἡ μητέρα του Πολυχρονία ἄκουσε αὐτὰ τὰ σοφὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ της, ἔνιωσε μιὰ ἀνεκκλάλητη χαρὰ, καὶ εὐφροσύνη. Καὶ μὲ καρδιὰ ἀγαλλόμενη δόξασε τὸν Θεό. Ὁ Γερόντιος δέ, ὁ πατέρας του, μὲ μεγάλη λύπη στρέφεται πρὸς τὸν Γεώργιο καὶ τοῦ λέει: Ἀλίμονο γλυκὸ μου παιδί, ποιὸς σὲ δίδαξε αὐτὲς τὶς τρέλες; Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ θρησκεία τῶν χριστιανῶν εἶναι μιὰ ἀνοησία; Καὶ οἱ θεοὶ θὰ ὀργισθοῦν ποὺ τοὺς ὑβρίζεις, καὶ γρήγορα θὰ σὲ οδηγήσουν στὴν καταστροφή, καὶ τὸν θάνατο. Ἔλα λοιπόν, παιδί μου ἀγαπημένο, καὶ πρόσφερε τους θυσία.

Ὁ Γερόντιος ἦταν εἰδωολάτρης, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἦταν θεοφοβούμενος καὶ ἄκακος ἄνθρωπος. Ἡ μακαρία σύζυγός του Πολυχρονία προσευχόταν μὲ πίστη θερμὴ, στὸν Κύριο, νὰ τὸν ὀδηγήσει καὶ αὐτὸν

στην καρὰ τῆς θεογνωσίας. Νὰ μὴν πεθάνει μέσα στὴν πλάνη, καὶ χάσει τὴν ψυχὴ του.

Τὸν ἴδιο πόνο εἶχε γιὰ τὸν πατέρα του καὶ ὁ Γεώργιος, καὶ προσευχόταν καὶ ἐκεῖνος μὲ πίστη νὰ λάμψει τὸ φῶς τῆς ἀληθείας στὴν καρδιά του. « Ὁ Θεός, θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». Ἐπίσης καί: πολλὰ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη».

Τὴν ἴδια νύκτα, φανερῶνεται ὁ Χριστὸς ἐν ὄπτασίᾳ στὸν Γερόντιο. Γιὰ νὰ δείξει τὴν ἄφατη εὐσπλαχνία καὶ ἀγαθότητά Του, καὶ νὰ ἐπιστρέψει τὸν Γερόντιο στὴν ἀληθινὴ πίστη, διὰ προφάσεως, τὸν βασανίζει μὲ ἕναν πολὺ ὑψηλὸ πυρετό. Φωνάζει τὸν Γεώργιο καὶ τοῦ λέγει: Παιδί μου, ἀληθινὴ εἶναι ἡ πίστη τῶν χριστιανῶν, καὶ ὁ Θεός του μεγάλος καὶ φοβερός. Γιὰ αὐτὸ πήγαινε γρήγορα παιδί μου, καὶ ψάξε νὰ βρεῖς μερικοὺς χριστιανούς, νὰ ρθοῦν νὰ παρακαλέσουν, γιὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν βάσανο αὐτὴ, γιὰτὶ πολὺ ὑποφέρω

Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ μητέρα του Πολυχρονία, ὕψωσαν τὰ μάτια στὸ οὐρανὸ καὶ δόξασαν τὸν Κύριο γιὰ τὸ μεγάλο τοῦτο θαῦμα. Τὸν εὐχαρίστησαν θερμὰ γιὰ τὸ ἔλεος ποὺ δείχνει σ' αὐτοῦς ποὺ τὸν ἀγαποῦν, ποὺ ὀδήγησε κοντὰ Του, σὰν τὸν ἄσωτο υἱό, αὐτὸν ποὺ ἴσαμε τώρα ἦταν μακριὰ Του. Καὶ στρέφεται εὐτυχισμένος ὁ γιὸς πρὸς τὸ πατέρα, λέγοντάς του:

Πατέρα μου, ἂν τώρα πιστέψεις στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ πᾶς κοντὰ Του, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου τότε, ὄχι μόνο ἀπὸ αὐτὴν τὴν δοκιμασία θὰ θεραπευτεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς ἁμαρτίες σου θὰ λυτρωθεῖς, καὶ θὰ ἀξιωθεῖς τῆς αἰωνίου ζωῆς. Γιατὶ, ὁ ἴδιος λέει: Δεῦτε, καὶ ἐὰν ὧσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ (Ἠσ. α΄ 18). Καὶ ὁ Γερόντιος μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς του φωνάζει: Πιστεύω στὸν Θεὸ ποῦ μοῦ φανερώθηκε αὐτὴν τὴν νύκτα, καὶ μοῦ φώτισε τὴν ψυχή.

Μιὰ μυστικὴ καὶ οὐράνια χαρὰ, γέμισε μάνα καὶ γιό. Καὶ ἄστραφτε ὁ Γεώργιος πηγαίνοντας γρήγορα σὲ ἓνα κοντινὸ μοναστήρι νὰ φέρει τοὺς εὐλαβεῖς ἱερεῖς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐβαπτίσθη καὶ αὐτός, γιὰ τὸ βάπτισμα καὶ τὴν θεραπεία τοῦ πατέρα του. Ἦλθαν ἐκεῖνοι, διάβασαν εὐχές, προσευχήθηκαν καὶ ἔπεσε ὁ ὑψηλὸς πυρετός. Τὸν κατήχησαν, καὶ στὴν συνέχεια τὸν βάπτισαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐλευθερωμένος ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς πλάνης καὶ τῆς εἰδωλολατρίας, νιώθει τώρα νὰ τὸν καλύπτει μιὰ ὑπερκόσμια ἀγαλλίαση καὶ γλυκύτητα, καὶ μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σκηνώσε ἐντὸς του καὶ κατηύγασε τὴν καρδιά του μὲ φῶς καὶ τὸν πλήρωσε ἀπὸ τὴν ἄρρητη εὐωδία Του. Τοῦ ἀποκαλύφθηκε ὁ Χριστός, ἐπειδὴ ἦταν ταπεινός, καὶ ἄκακος. Πλημμυρισμένος εἰρήνη κοινώνησε τῶν

Ἀχράντων Μυστηρίων, καὶ ἔνωσε ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστίν. Ἡ πίστις του στηρίχθηκε στὸν Χριστό, ὅχι σὲ λόγια ἀνθρώπινης σοφίας, ἀλλ' ἐν ὑποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμει (Α΄ Κορ. β΄ 4).

Ζώντας τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ παρηγορημένος ἀπὸ αὐτήν, ὁ Γερόντιος πορεύθηκε εἰρηνικῶς πρὸς τὸν θάνατον μετὰ ἀπὸ 15 ἡμέρες καὶ κηδεύτηκε μὲ εὐχὰς καὶ ὑμνωδίες, κατὰ τὴν ἀποστολικὴ πρᾶξη.

Ὅπως ἀναφέρει κάποιο παλαιὸ κείμενο, ὁ Γεώργιος φωτιζόμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, γκρέμισε τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ εἴδωλα τοῦ πατέρα του, καὶ μοίρασε τὰ πολυτίμα πετράδια, τὸ χρυσό, καὶ τὸ ἀσήμι, σὺς χῆρες, τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς πτωχοὺς.

Ἐνας Ἕλληνας σχολαστικὸς, ὀνόματι Σιλβανός, τὸν κατήγγειλε γιὰ αὐτὸ στὸν δούκα Βαρδάνιο. Ἐκεῖνος τὸν κάλεσε σὲ ἀπολογία, ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀφήσει ἐλεύθερο, ἐπειδὴ εἶχε πολλὰ διοικητικὰ ὑποχρεώσεις. Ἦταν καὶ κατώτερος στὸν βαθμό, καὶ ἔτσι ἀπλὰ τοῦ συνέστησε σύνεση καὶ ὑπακοή στοὺς αὐτοκρατορικοὺς νόμους, γιὰ αὐτὸ εἶναι τὸ συμφέρον του. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ γνήσιος δοῦλος τοῦ ἀπαντᾷ: Γιὰ τὸ συμφέρον μου θὰ μερινήσει ὁ Κύριος.

* * *

Ὁ θεῖος Γεώργιος, μὲ τὶς νίκες, τὴν ἀνδρεία του τὴ μεγάλη, καὶ τὴν σπάνια ἀρετὴ του, ἀπέκτησε φήμη

τρανή, και ανέβηκε γρήγορα στα ανώτατα στρατιωτικά αξιώματα. Όμως, πέρα από αυτά τα εξωτερικά, ήταν στολισμένος με τις άφθαρτες αρετές. Η σύνεση και η θεϊκή σοφία του, δεν ήταν εκ του κόσμου τούτου. Πάνω του είχε μια ταπείνωση. Ήταν δίκαιος, εύγενής και εύπροσήγορος. Αλλά μέσα του έλαμπε περισσότερο η θερμή πίστη του και η μεγάλη και δυνατή αγάπη του για τον Χριστό.

Μετά τον θάνατο του πατέρα του, ζούσε ζωή άσκητική και αγία, μαζί με την μητέρα του Πολυχρονία. Εκείνη, ελεύθερη πιά, ήταν ολότελα δοσμένη στον Χριστό. Άσκοῦνταν στην προσευχή, και στα αγαθά έργα. Έλεήμων στο έπακρον, μοίραζε άφθονα τα πλούτη της. Η αγάπη της ήταν άπεριόριστη. Τους αγκάλιαζε όλους σαν αληθινή μητέρα. Τήν χαρά, και την ειρήνη του Θεού που είχε μέσα της, την μετέδιδε πλούσια σε όσους την πλησίαζαν. Γύρω της, όλα ήταν ένας Παράδεισος, γιατί έσκόρπιζε το πνεῦμα του Θεού με αγάπη σοφία γλυκύτητα και ανδροπεπή τρυφερότητα. Έτσι φανερώνονταν όλα τα πνευματικά, και ψυχικά χαρίσματα, με τα όποια την είχε προικίσει ο Θεός.

Παρακολουθοῦσε με μητρική αγάπη την λύπη του καθενός που την πλησίαζε. Πήγαιναν κοντά της πώς πάντα θα τους ένιωθε. Όλους τους παρηγοροῦσε. Δεν απόπαιρνε ποτέ κανέναν. Και ἄς ήταν ειδωλολάτρης ή άλλόφυλος. Πτωχός, ή πλούσιος. Δοῦλος ή ελεύθερος.

Καὶ τοὺς δέχονταν μὲ μεγάλη καλωσύνη καὶ πολλή στοργή, καὶ τοὺς ἀνέπαυε. Κανεὶς δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μὲ ἄδεια τὰ χέρια καὶ τὴν καρδιά, χωρὶς ἐλπίδα καὶ παρηγοριά.

Ἡ συζήτηση μαζί τῆς ἦταν ἰδιαίτερα ψυχοφελής. Ὁ λόγος τῆς θέρμαινε καὶ τὶς πιὸ ψυχρὲς καρδιές, τὶς ἀπάλυνε, τὶς φώτιζε πνευματικά, τὶς στήριζε μὲ τὴν ἁγία ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Ἦταν τὸ ἀσφαλὲς καταφύγιο καὶ τὸ στήριγμα τῶν θλιβομένων καὶ ἀπελπισμένων, ἢ ἀναύπασις δὲ ὅλων τῶν κοπιῶντων καὶ πεφορτισμένων ἀδελφῶν. Ἡ καρδιά τῆς εἶχε γίνεῖ ναὸς τοῦ Κυρίου καὶ ὁ νοῦς τῆς θρόνος Του. Μὲ ταπείνωση εὐχαριστοῦσε τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα καὶ ἔτσι ζοῦσε μὲ τὸν Θεό. Τὰ πλούσιά τῆς αὐτὰ χαρίσματα τὰ εἶχε κληροδοτήσει στὸν γιό τῆς Γεώργιο. Ἔτσι πορευόταν, ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν, ζώντας μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Τὸ 302 ὁ Καῖσαρ Γαλέριος ξανακτύπησε τὸν Ναρσῆ τῆς Περσίας, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπανακτήσει ὅ,τι εἶχε χάσει. Ὁ ἔνδοξος Γεώργιος καὶ πάλι πρῶτος, δίπλα στὸν Καῖσαρα καὶ τοὺς ἀρχιστρατήγους του, σύμβουλος καὶ βοηθὸς πολῦτιμος. Γεμάτος δύναμη, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς εὐχὲς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς μητέρας του, πολεμοῦσε ἀτρόμητα καὶ κέρδιζε νέες νίκες καὶ δόξες.

Ὁ στρατηλάτης Γεώργιος ἀναδεικνύεται ὁ ἐνδοξότερος καὶ περισσότερο ἀγαπημένος στρατηγὸς τοῦ αὐτοκράτορος, καθὼς καὶ τοῦ στρατεύματος καὶ τοῦ λαοῦ ὀλοκλήρου. Αὐτὸς ὅμως παραμένει ἀπλὸς καὶ ταπεινός, στερεωμένος στὸν Χριστό. Μακριὰ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὸν ἐγωϊσμό. Τὸν διακρίνει ἡ ταπεινὴ σοφία, δῶρημα τοῦ Θεοῦ σὲ αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀγαποῦν πιὸ πολὺ, ἀπὸ κάθε τι ἄλλο στὸν κόσμο.

* * *

Πέρασε λίγο καιρὸς, ἀπὸ τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Περσῶν. Ὁ Διοκλητιανός, πιεζόμενος ἀπὸ τὸν γαμπρὸ του Γαλέριο, συγκαλεῖ συμβούλιο στὴν ἔδρα του, στὴν Νικομήδεια, στὶς 24 Φεβρουαρίου τοῦ 303, μὲ εἰδικὸ διάταγμα. Κάλεσε ὅλους τοὺς μεγιστάνες, τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του, μαζί καὶ τὸν συνάρχοντά του Μαξιμιανὸ Αὐρήλιο, τὸν Μαγνέντιο καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους. Τοὺς συγκέντρωσε ἐκεῖ σὰν σὲ πραιτώριο μὲ τὸν Καϊάφα, γιὰ νὰ ἀποφασίσουν μὲ ποιὸν τρόπο θὰ πολεμήσουν τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Ἔστειλε ἀκόμα γράμμα σὲ ὅλη τὴν αὐτοκρατορία, συνιστώντας τὴν προσκύνηση τῶν εἰδώλων καὶ ἀπειλώντας μὲ σκληρὲς τιμωρίες αὐτοὺς ποὺ δὲν θὰ ὑπακούσουν.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος, μέσα ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ταραχὴ, προβλέπει τί θὰ ἀκολουθήσει. Ἔτσι μοιράζει τὰ χρήματά του στοὺς πένητες, τοὺς δυστυχισμένους καὶ

ἀναγκεμένους ἀδελφούς. Κανονίζει ἐπίσης μὲ τὴν μητέρα του νὰ περιέλθει ὅλη ἡ παρουσία του στὴν ἐκκλησία, καὶ ὅπου ὑπῆρχε ἀνάγκη.

Ἀφοῦ συγκεντρώθηκαν ὅλοι, κάθησαν φοβισμένοι γιὰ τὸ συμβούλιο. Τὸν λόγο ἔλαβε πρῶτος ὁ Διοκλητιανός, ποὺ ἀφοῦ ὕμνησε τοὺς ψεύτικους θεούς, προέτρεψε ὅλους νὰ προσκυνοῦν τὰ εἰδωλα. Συνέστησε δέ, νὰ βασανίζουν τοὺς χριστιανούς μὲ τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο. Ὅλοι μὲ προθυμία δέχτηκαν τὶς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος. Ἀλλὰ σὲ αὐτὸ τὸ πηκτὸ σκοτάδι τῆς πλάνης ὁ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς Γεώργιος, ἀκτινοβολοῦσε σὰν ἥλιος λαμπρός. Καὶ φώτιζε ὅλους γύρω του, μὲ τὴν σοφία καὶ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶχε μέσα του πλούσια. Βλέποντας τὸν Θεὸ νὰ περιφρονεῖται καὶ τοὺς δαίμονες νὰ τιμῶνται, ζῆλος θεοσέβειας κατάκαψε τὴν ψυχὴ του.

Θυμήθηκε τότε τὰ λόγια τοῦ Δαβίδ: Εἶδον ἀσυνετοῦντες καὶ ἐξετηκόμην, ὅτι τὰ λόγια σου οὐκ ἐφυλάξαντο (Ψαλμ. ριη´ 158). Ἐλυωνε σὰν ἔβλεπε ἀνθρώπους χωρὶς σύνεση νὰ περιφρονοῦν τὸν Θεό, ἢ νὰ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ θεῖα λόγια Του. Προσεύχονταν γιὰ αὐτούς, καὶ στὸν νοῦ του ἔφερνε λόγια ἀπὸ τὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο, καὶ ἔτσι ἐστερέωνε τὴν καρδιά του στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ συλλογίζοταν, ὅτι ὁ νυμφώνας εἶναι ἔτοιμος, ὅπως καὶ ὁ δεῖπνος. Σὰν νὰ ἀκούει τὸν ἴδιο τὸν Κύριο νὰ τοῦ λέει: Νὰ μὴ φοβᾶσαι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ σκοτώνουν τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὴν ψυχὴ, δὲν μποροῦν

νά τήν βλάβουν σέ τίποτε. Καί ἀκόμα: Ὅποιος μέ ὁμολογήσει μπροστά στους ἀνθρώπους, αὐτόν καί ἐγὼ θὰ ὁμολογήσω μπροστά στον Πατέρα μου, πού εἶναι στους οὐρανοὺς. Συλλογιζόταν: Γεώργιε, μὴ ἀργοπορεῖς. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τώρα ἐδῶ. Ἐπάνω ἀπὸ ὅλα τὰ φθαρτά, καί τὰ γήϊνα, εἶναι ἡ αἰώνια ζωή. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι σὰν τὸ ἄνθος πού μαραίνεται. Κάνε λίγο ὑπομονή, καί μετὰ θὰ ἀγάλλεσαι εὐτυχισμένος μέ τοὺς ἀγίους Ἀγγέλους! Αὐτὰ ἔλεγε μέσα του ὁ μακάριος, καί στήριζε τὸν λογισμό του, περιφρονώντας κάθε βάσανο καί κάθε ἀπειλή, μαζί καί τὸν θυμὸ τοῦ βασιλέως.

* * *

Ἐκεῖ λοιπὸν πού συνεδρίαζε ἡ σύγκλητος, καί ὅλοι οἱ μεγιστάνες μέ τὸν αὐτοκράτορα, σηκώνεται ὁ ἀληθινὸς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος μέ θάρρος καί ἀντρείωσυνη περισσὴ γιὰ νὰ ὑπερασπιστεῖ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Στηλιτεύει τοὺς μάταιους διαλογισμοὺς τους καί τις σκοτισμένες καί ἀσύνετες καρδιές τους, χαρακτηρίζοντας τὴν συναγωγή, ὡς πονηρά, καί ἀσεβῆ. Τοὺς καλεῖ νὰ ἀρνηθοῦν τοὺς θεοὺς τους, τὰ ξέπνοα εἶδωλα τῶν ἀκαθάρτων δαιμόνων, καί τοὺς καλεῖ νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ φωτισθοῦν ἀπὸ τὸ θεῖο φῶς, καί νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι σὰν καί αὐτόν. Ἄστραφτε σὰν Ἄγγελος καθὼς μιλοῦσε παλληκαρίσια καί θαρρετά, δίχως

φόβο κανένα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἤρεμο καὶ διάχυτο ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη οὐράνια χαρὰ.

Ὁ Μαγνέντιος, κοιτώντας τον καλά, τὸν ἐρωτᾷ: Ποιὸς εἶσαι ἐσὺ ποὺ στέκεις μὲ τόση τόλμη σὲ αὐτὸ τὸ φοβερὸ βῆμα; Πῶς σὲ λένε; Καὶ ἐκεῖνος, ἤρεμα καὶ μὲ εὐθύτητα τοῦ ἀπαντᾷ: Τὸ πρῶτο καὶ τιμημένο μου ὄνομα εἶναι χριστιανός. Τὸ ἄλλο μου ὄνομα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἤθελε ὁ Θεός, εἶναι Γεώργιος. Καὶ συνέχισε νὰ κηρύττει τὸν ἀληθινὸ Θεό, στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ Διοκλητιανός, παρατηροῦσε ἐπὶ ὄρα τὴν ἀρρενωπὴ ὁμορφιὰ καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς μορφῆς τοῦ Γεωργίου. Τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, τὴν κορμοστασιά. Τὸν εἶχε συμπαθήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Γοητευμένος θαύμαζε τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν παλληκαριά του. Τὴν εὐγενικὴ ἀρχοντιά του καὶ τὴν καθαρότητα τῶν ματιῶν του, ποὺ ἀντιφέγγιζε κάτι ἄγνωστο καὶ πρωτόγνωρο γιὰ αὐτόν. Τώρα, μὲ ἤρεμία καὶ καταδεκτικότητα, προσπαθεῖ νὰ τὸν πείσει νὰ θυσιάσει στοὺς ψεύτικους θεούς. Τοῦ μιλεῖ γιὰ τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν φρόνηση ποὺ ἐπέδειξε μέχρι σήμερα. Γιὰ τίς τιμὲς ποὺ ἔλαβε, καὶ γιὰ πιδὸ μεγάλες ἀκόμα, ποὺ θὰ λάβει ἂν προσκυνήσει τὰ εἴδωλα. Καὶ ὁ Γεώργιος τοῦ ἀπαντᾷ μὲ λόγια ποὺ τὰ βάζει στὸ στόμα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα: Καὶ οἱ τιμὲς σου, καὶ οἱ ἀτιμίες σου βασιλιᾷ, γιὰ μένα εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα. Γιατὶ ὅλα σὲ αὐτόν τὸν κόσμον εἶναι φθαρτά, καὶ πρόσκαιρα. Ὑπάρχει ὅμως ἕνας ἄλλος κόσμος,

ἄφθαρτος, ἀληθινός, αἰώνιος. Ἔλατε καὶ σεῖς νὰ καταυγασθεῖτε ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Νὰ γνωρίσετε τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ ἐλευθερωθεῖτε. Ὁ Διοκλητιανός, ἔκανε πὼς δὲν τὸν συνερίστηκε, καὶ μὲ γλυκόλογα τὸν παρακαλεῖ νὰ λυπηθεῖ τὴν νεότητα καὶ τὴν ὀμορφιά του, καὶ νὰ μὴν χαραμίσει τὴν ζωὴ του, τῶρα ποὺ εἶναι τόσο εὐχάριστη. Ἀλλὰ ὁ πολυθαύμαστος Γεώργιος τοῦ λέει: Ὅχι βασιλιᾶ, αὐτὸ ποὺ νομίζεις δὲν εἶναι θάνατος, ἀλλὰ χαρὰ, καὶ ἀγαλλίαση. Καὶ δι' αὐτοῦ ἐμεῖς κερδίζουμε τὴν αἰώνια ζωὴ, καὶ τὴν ἀίδιον μακαριότητα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη –δηλαδή, ὅπου μάτι δὲν τὰ εἶδε καὶ αὐτὶ δὲν τὰ ἤκουσε, καὶ ποὺ δὲν τὰ ἐνίωσε ἢ καρδιά κανενὸς ἀνθρώπου. Ἐκεῖνα ποὺ ἐτοίμασε ὁ Θεός, γιὰ ὅσους πιστέψουν σὰ λόγια Του καὶ τὸν ἀγαπήσουνε.

Οἱ λόγοι τοῦ Ἁγίου ἔμοιαζαν ὅπως λέει καὶ ὁ Δαβίδ, πότε μὲ βολίδες, καὶ πότε ἦσαν ἀπαλοὶ ὑπὲρ ἔλαιον. Φρύαξε ὁ Διοκλητιανός, ἀπὸ αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ἁγίου. Καὶ σὰν εἶδε πόση ἀσάλευτη καὶ ἀμετακίνητη ἦσαν ἡ πίστις του στὸν Χριστό, ἀγρίεψε σὰν θεριό, καὶ πρόσταξε νὰ τὸν δέσουν πισθάγκωνα σὲ ἓναν ξύλινο κορμό, καὶ νὰ ρίχνουν πάνω του τὰ ἀκόντια τους.

* * *

Καὶ στάθηκε ὁ Γεώργιος, σὰν τὸν Χριστὸ μας, νὰ τὸν βασανίσουν. Προσευχόμενος ὀλόψυχα, καὶ ὑπομένοντας μὲ ταπείνωση, ἔλεγε: Σὲ εὐχαριστῶ Κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, ποῦ μὲ ἀξίωσες αὐτῆς τῆς χάριτος. Δὸς μου πίστη ἀκλόνητον, καὶ φύλαξόν μου τὴν ψυχὴ, ἐκ τοῦ διαβόλου. Τότε συνέβη κάτι θαυμαστό. Ὅλα τὰ κοντάρια ποῦ ἔπεφταν πάνω του, γύριζαν πίσω, χωρὶς νὰ ἀγγίζουν τὴν ἀγιασμένη σάρκα του!

Ἀλλόφρων ὁ τύραννος, διατάζει νὰ τὸν φυλακίσουν καὶ νὰ τοῦ δέσουν μὲ βαριεὲς ἀλυσίδες χέρια καὶ πόδια, τεντώνοντάς τον ἀνάσκελα. Διατάσσει ἀκόμα, νὰ πλακώσουν τὸ στήθος του μὲ ἓναν ἀσήκωτο λίθο. Ἔτσι πίστευε ὁ δυσσεβής, ὅτι ὁ καρτερόψυχος δοῦλος τοῦ Θεοῦ θὰ πέθαινε ἀμέσως.

Στρατιῶτες ἔφεραν μὲ πολὺ κόπο τὸν λίθο, καὶ τὸν τοποθέτησαν στὸ στήθος τοῦ Ἁγίου. Καὶ ἐκεῖνος δὲν ἔπαυε νὰ εὐχαριστεῖ καὶ νὰ δοξάζει τὸν Θεό: Σὲ εὐχαριστῶ Κύριε καὶ Θεέ μου, ποῦ μὲ ἀξίωσες τοιοῦτου βάρους ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Κάνε το δὲ στηριγμό, στὸ ἀμετακίνητο τῆς ἀγάπης μου σὲ Σένα.

Ὅλη νύκτα ἔτσι δα ἦταν, παραδομένος στὴν προσευχή. Πληγωμένος ὄχι ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ λίθου, ἀλλὰ τετρωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὄταν τὸ ξημέρωμα ὁ Διοκλητιανὸς πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Γεώργιος ἔμεινε ἄθικτος ἀπὸ ἐκείνη τὴν πέτρα, ζήτησε

νά τὸν δεῖ. Τὸν καλόπιανε μὲ γλυκόλογα μήπως καὶ τὸν κέρδιζε, σὰν διαλεκτός, καὶ πολύτιμος στρατηγός, ποῦ ἦταν. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔμενε ἀμετακίνητος, σὰν ἐκείνη τὴν πέτρα ἀποβραδύς.

Μπήκε ὁ σατανᾶς, μέσα στὸν τύρανο, καὶ ζήτησε καὶ τοῦ ἔφτιαξαν ἓναν τροχό, στηριγμένο πάνω σὲ δύο στύλους, ἔτσι ποῦ νὰ γυρίζει στὸν ἀέρα. Μὲ δαιμονικὴ ἔμπνευση, γύρω ἀπὸ τὸν τροχό, φύτεψαν δίστομα μαχαίρια καὶ κοφτερὰ λεπίδια. Ἀπὸ κάτω, καὶ πάνω σὲ ἓνα ξύλο, εἶχαν τοποθετηθεῖ καρφιά, ἄγκιστρα, καὶ ἀκονισμένα σπαθιά, μαζί μὲ τρυπάνια. Τὸ ἴδιο καὶ στὸ πάνω μέρος. Περιστρεφόμενος ὁ τροχός, κατέκοβε καὶ διαμέλιζε ὅποιον εἶχαν δέσει πάνω του.

Ὁλόκληρη ἡ πολιτεία ἀναστατώθηκε. Ὁ πρῶτος ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ, ὁ μέγας Γεώργιος, ἦταν χριστιανός! Σὰν μαθεύτηκε ἡ εἶδηση, ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ μαζεύτηκαν κρυφά, σὺς κατακόμβες, καὶ παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα, νὰ τοῦ δώσει ὁ Κύριος δύναμη καὶ ὑπομονὴ ἕως τὸ τέλος. Καὶ πρώτη ἀπὸ ὅλους ἡ τρισμακαρία μητέρα του. Ἄρχισε νὰ προσεύχεται νύκτα καὶ μέρα, μὲ πόνον καρδίας καὶ πολλὰ δάκρυα, ὑψώνοντας τὸν νοῦν της στὸν οὐρανό, μὲ ἀγάπη καὶ πόθο γιὰ τὸν γιό της, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀδελφούς καὶ γιὰ αὐτοὺς τοὺς ἀπίστους καὶ τυράννους. Γιὰ τὸν κόσμο ὀλόκληρο. Καὶ παράστεκε ἡ εὐλογημένη τὸ παιδί της μαζί μὲ ἄλλους ἀδελφούς, καὶ τὸν στήριζε μὲ τὴν προσευχή, καὶ τὴν παρουσία

της. Όταν τέλος ήταν έτοιμος ό τροχός, πήγαν και τόν έφεραν. Βλέποντας αυτός τόν δαιμονικό όργανο, γύρισε τά μάτια του πρός τόν ούρανό, εύχαρίστησε έκ βαθέων τόν Κύριον, και ζήτησε τήν βοήθεια, και τήν θεία Του χάρη.

Ένώ ακόμα προσεύχονταν, μέ ένα νεῦμα τοῦ βασιλιᾶ, σάν άγρια θηρία οί στρατιώτες όρμησαν και τόν έπιασαν. Έλθε ή ώρα νά τόν δέσουν στήν φοβερή άσπίδα τοῦ τροχοῦ και άρχισαν νά σφίγγουν μέ τά μάγγανα και τίς άλυσίδες τ' άγιασμένα μέλη του. Έδῶ νά ιδή κανείς πίστη μεγάλη, και άνδρεία και προθυμία ύψηλότερη άπό κάθε τί! Άρχισε νά γυρίζει ό τροχός, και ό νοῦς τοῦ Άγίου ήταν προσηλωμένος ὅλως διόλου στόν Θεό. Η πολλή του άγάπη και ό πύρινος πόθος του για Αυτόν, πνευματικῶς τόν έκαμε νά βγεῖ έκτός κόσμου. Και τόν άλικο αίμα του σκέπασε τόν τόπο ὀλόγυρα άπό τίς φρικτές πληγές. Κομμάτια άπό σάρκα πηδοῦσαν στόν άέρα και σκορπίζονταν τριγύρω. Κόκκαλα συντρίβονταν. Πλημμύρισε ή γῆ άπό τά αίματα τοῦ μεγαλομάρτυρος. Νεκρική σιγή, άπλώθηκε στό πλήθος πού εῖχε μαζευτεῖ. Ποιανοῦ ή καρδιά, νά βαστάξει σέ τέτοιο άγῶνα; Και έκλειναν ὅλοι τά μάτια για νά μήν βλέπουν. Και τά πρόσωπα γύρισαν άλλοῦ. Ο πόνος τῶν χριστιανῶν ήταν άβάστακτος, και άπό τόν πρωί, δέν εῖχαν βάλει τίποτε στό στόμα τους. Μιά ή Σαρακοστή, και μία ό πόνος τους για τόν άδελφό τους. Μονάχα μέσα άπό τήν καρδιά τους έβγαινε μυστικά τόν: Κύριε έλέησον.

* * *

Τί θεῖος ἔρωτας, βαθύς, καὶ γνήσιος! Τί φρόνημα γενναῖο καὶ ψυχὴ ἁγία κατοικοῦσε σὲ αὐτὸ τὸ πανάγιο σῶμα! Νὰ καταφρονεῖ τὰ πάντα γιὰ τὸν Χριστό, καὶ τὴν αἰωνιότητα! Ὁ Διοκλητιανός, καὶ οἱ δικοί του, βλέποντας τὸν τόπο κατάσπαρτο ἀπὸ τὸ ἁγιασμένο κορμί, τοῦ θείου ἀθλητοῦ, κοροϊδεύουν τώρα μὲ πολλὴ ὑπερηφάνεια καὶ εἰρωνεία: Κοιτάξετε ὅλοι ἐσεῖς καὶ δεῖτε, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος θεός, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Δία, τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τὴν Ἄρτεμι. Ποῦ εἶναι ὁ Θεός, τοῦ Γεωργίου; Γιατί δὲν ἦλθε νὰ τὸν λυτρώσει ἀπὸ αὐτὰ τὰ βάσανα; Ἐδῶ θὰ ταίριαζε γιὰ τὸν μεγάλο Ἅγιο τὸ ψαλμικό: «Ἐν τῷ καταθλάσθαι τὰ ὀσᾶ μου, ὠνείδιζόν με οἱ ἐχθροί μου, ἐν τῷ λέγει αὐτοῦς μοι καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Ποῦ ἔστιν ὁ Θεός σου;» - δηλαδή, ἐνῶ μοῦ σπάνε τὰ κόκκαλά μου, οἱ ἐχθροί μου μὲ κοροϊδεύουν, λέγοντάς μου κάθε μέρα, ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου;

Πρὶν ἀναχωρήσει γιὰ τὰ ἀνακτορά του ὁ βασιλιάς, πρόσταξε νὰ μὴ ἀγγίξει κανεὶς τὶς σάρκες ποὺ εἶχαν ἀπομείνει στὸν τροχό, γιὰ νὰ ἐξευτελίσει τάχα τὴν πίστη στὸν Χριστό, καὶ πρὸς παραδειγματισμό. Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα, καὶ ἓνα φῶς θεϊκὸ φάνηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, καὶ ἀπλώθηκε πάνω στὸ ἁγιασμένο λείψανο καὶ ὀλόγυρα. Καὶ ἔλαμψε στὴν γῆ μὲ ταχυμένα αἵματα καὶ τὰ μέλη τοῦ Μάρτυρος μιὰ λάμψη θεϊκὴ, καὶ γέμισε ἀπὸ τὸ φῶς ἐκεῖνο ὅλος ὁ τόπος!

Συγχρόνως, ἀκούστηκε ἀπὸ ψηλά, γλυκειά, καὶ εἰρηνικὴ ἢ φωνή: Ἀνδρίζου Γεώργιε, καὶ ἀδίστακτος ἔσο, πολλοὶ γὰρ πιστεύουσι διὰ σοῦ εἰς ἐμέ. Ὑστερα, μιὰ πρωτάκουστη μυριόστομη ψαλμωδία ἀπλώθηκε στὸν αἴθερα. Οἱ φρουροὶ στρατιῶτες, κατατρομαγμένοι, ἔφυγαν μακριά. Καὶ εὐθύς, Ἄγγελος Κυρίου ἔρσεται καὶ λύνει τὸν Ἅγιο ἀπὸ τὸν τροχό. Μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸν ἐπαναφέρει στὴν ζωὴ, τὸν ἀσπάζεται ἐν φιλήματι ἀγίῳ, μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ οἰκειότητα καὶ τοῦ λέει: Χαῖρε, σφόδρα Γεώργιε, καὶ πίστευε στὸν Χριστό, ποῦ σὲ δυναμώνει.

Πλημμυρισμένος ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὸ φῶς, ἔμεινε ἐκστατικός. Δὲν εἶχε τίποτα γήϊνο στὸν νοῦ του, ἀλλὰ ἐνώθηκε ὅλος καὶ ἔγινε ἓνα μὲ τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ θεϊκό, καὶ ἦταν ὅλος γεμάτος εἰρήνη καὶ μιὰ γλυκειά, καὶ ἄρρητη χαρά. Καὶ τὸ φθαρτὸν του σκῆνος, γέγονε μέλος ἐκλαμπόν, μέλος Ἅγιον ὄντως, μέλος τηλαυγές, καὶ διαυγές, καὶ λάμπον. Ἐνδεδυμένος τὴν λαμπροτάτη στολή, τὴν ἀπαστράπτουσαν αἴγλη ἀθανασίας, λέει αὐτὴν τὴν ποθητὴ στιγμή, τὸν λόγον ἐνὸς Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας: Ἀνέλαβε τὴν σάρκα μου καὶ δέδωκέ μοι Πνεῦμα! Ἐπίσης, μιὰ πάντερπνη εὐωδία σκορπίστηκε γύρω. Ὅταν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατέρχεται στὸν ἄνθρωπο καὶ μπαίνει μέσα μου, γεμίζει τὴν καρδία του μὲ μιὰν ἀνείπωτη χαρά, καὶ συνάμα τὸν πλημμυρίζει μὲ μιὰν ἀνέκφραστη εἰρήνη καὶ Ἅγιον Φῶς.

Καὶ πηγαίνοντας πρὸς τὰ ἀνάκτορα, εὐχαριστεῖ καὶ δοξάζει τὸν Κύριον: Ὑψώσω σε, ὁ Θεὸς μου ὁ βασιλεὺς, καὶ εὐλόγησω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα... (Ψαλμ. ρμδ´ 1), καὶ: Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία... (Ψαλμ. ριη´ 133). Καὶ προχώρησε ἴσαμε τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνα, ὅπου στέκονταν ὁ βασιλιάς, καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ θυσίαζαν σὰ ψεύτικα εἶδωλα.

Ἕνας ψίθυρος σηκώθηκε ἀπὸ τὸν κόσμον: Ὁ Γεώργιος! Ὁ Γεώργιος! Καὶ αὐτὸς πλησίασε τὸν βασιλιά, καὶ μὲ πίστη καὶ ζῆλο ἅγιο, τοῦ λέει: Δές, βασιλιά, ποιὸς εἶμαι. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον κηρύττω, ὁ ἀληθινὸς Θεός, μὲ γλίτωσε ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἀνοίξτε ταλαίπωροι τὰ μάτια σας νὰ δεῖτε τὸ Φῶς! Ζητήστε νὰ Τὸν γνωρίσετε. Πιστέψτε Τον, θὰ γίνετε καινούργιοι ἄνθρωποι καὶ θὰ σώσετε τὴν ψυχὴ σας. Προσδράμετε τῇ αἰωνίῳ ζωῇ. Καὶ ὁ Κύριος θὰ σᾶς καταστήσει τέκνα φωτός, καὶ συγκληρονόμους μου σὴν Βασιλεία Του.

Ἐκπληκτος ὁ βασιλιάς, δὲν ἐννοεῖ τί συμβαίνει. Ἀναρωτιόταν ποιὸς ἄραγε νὰ εἶναι αὐτός, καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ βάλει μὲ τὸν νοῦ του. Ὅλοι πιστεύουν ὅτι πρόκειται γιὰ φάντασμα. Καὶ τὸν ἀποκαλεῖ ἀνόητον καὶ τὸν ἐπιπλήττει, πού τοὺς ἀναστῶσε τὴν ὥρα τῆς θυσίας. Καὶ ὁ Ἅγιος Μάρτυς τὸν διαβεβαιώνει: Ἐγὼ εἶμαι ὁ δοῦλος τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος! Βλέπετε καθαρά, τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ μου, πιστέψτε σὲ

Αὐτόν, τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, ποὺ μὲ ἓνα του λόγου κάνει τὰ πάντα, ἀκόμα καὶ νεκροὺς ἀνασταίνει.

Ἀκόμα δὲν μποροῦν νὰ διανοηθοῦν πῶς συγκολλήθηκαν τὰ κομμάτια τοῦ κορμιοῦ του. Πῶς γιατρεύτηκαν οἱ φρικτὲς πληγές, καὶ τώρα ὁ ἀγγελόμορφος Γεώργιος εἶναι ἀκέραιος καὶ ὑγιής!

* * *

Συγκλονισμένοι ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα οἱ μεγάλοι στρατηλάτες Ἀνατόλιος καὶ Πρωτολέων, μαζί μὲ τοὺς στρατιῶτὲς τους καὶ ὅλους τοὺς οἰκείους του, διακηρύττουν τὴν πίστην τους στὸν Χριστό: Μέγας ὁ Θεός, τοῦ Γεωργίου. Μέγας ὁ Θεός, τῶν χριστιανῶν!

* * *

Σὲ αὐτοὺς τοὺς εὐλογημένους ποὺ εἶδαν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, προστέθηκαν καὶ ἄλλοι πολλοί. Ἀνάμεσά τους ὁ Βίκτωρ μὲ τὸν Ἀκίνδυνο, τὸν Ζωτικό, τὸν Ζήνωνα, καὶ τὸν Σεβηριανό. Ὅλοι τους πρόσωπα ἐπίσημα. Γιὰ ὅλα αὐτὰ, ὀργισμένος ὁ Διοκλητιανός, πρόσταξε νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν σὲ κάποια ἐρημιὰ, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη. Ἡ δὲ Ἐκκλησία μας τοὺς ἐορτάζει στὶς 20 Ἀπριλίου.

Οἱ γενναῖοι στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, βάδιζαν μὲ δάκρυα χαρᾶς στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, προσευχόμενοι ὅλοι μὲ μία φωνή: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεὲ τοῦ Γεωργίου, πρόσδεξαι ἐν εἰρήνῃ τὰς

ψυχὰς ἡμῶν, καταξιῶν ἡμᾶς τοῦ κλήρου τῶν Ἁγίων Σου, τὴν τῆς εἰς σὲ πίστεως βραδυτάτην ὁμολογίαν ἡμῶν ταύτην λογισάμενος εἰς δικαιοσύνην καὶ ἀπολύτρωσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα, ὅταν ἔμαθε ὅλα αὐτὰ ποῦ συνέβησαν μὲ τὸν Ἅγιο Μάρτυρα, ἐπίστευσαν στὸν ἀληθινὸ Θεό, καὶ διακήρυξε μετὰ παρρησίας τὴν πίστη της. Καὶ οὔτε φοβήθηκε τὸν βασιλιά, ποῦ στέκονταν δίπλα της αὐτὴ τῆ στιγμῆ. Στὴν ἐπέμβαση τοῦ Μαγνεντίου καὶ στὴν ἐρώτησή του, γιατί περιφρονεῖ τοὺς θεοὺς, ἡ ἀγαθὴ βασίλισσα ἀπαντᾷ: Τοῦ κρείττονος ὀρεγομένη, τοῦ ἐλλάτονος κατεφρόνησα –δηλαδή, ἡ ἐπιθυμία μου γιὰ τὸ καλύτερο, μὲ κάνει νὰ περιφρονῶ τὸ χειρότερο!

Αὐτὰ εἶπε καὶ ἀναχώρησε, ἔχουσα στὴν καρδιά της ριζωμένη τὴν πίστη στὸν Χριστό. Ὅμως, κοντὰ σὲ αὐτὴν, πολλαὶ τῶν συγκλητικῶν γυναικῶν, ἐπίστευσαν στὸν Κύριο, μετὰ καὶ ἐτέρων γυναικῶν πολλῶν.

* * *

Ὁ Διοκλητιανός, ὅταν εἶδε ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ ἀρνεῖται τὰ εἰδῶλα καὶ νὰ πιστεύει στὸν Δεσπότη Χριστό, λύσσαξε ἐναντίον τοῦ θείου Γεωργίου, καὶ ἔδωσε διαταγὴ, νὰ τὸν ρίξουν μέσα σὲ λάκκο μὲ ἀσβέστη ποῦ ἔβραζε. Τρεῖς μέρες εἶχαν ἐκεῖ τὸν τιμημένο Ἅγιο. Ὁ ἄθλιος τύραννος πίστευε ὅτι θὰ ἀφανιστεῖ τελείως, καὶ δὲν θᾶ μείνουν οὔτε τὰ ὀστᾶ ἀπὸ

τὸ σῶμά του. Ἦξερε πόσο πολύ, τιμοῦσαν οἱ χριστιανοί, τὰ λείψανα τῶν Μαρτύρων. Ἀκόμα, ὄρισε καὶ στρατιῶτες νὰ περιφρουροῦν τὸν χῶρο.

Σὰν ἔφτασε ἡ Τρίτη μέρα, κόσμος πολὺς μαζεύτηκε. Ὅλοι περίμεναν νὰ ἴδοῦν τι θὰ συμβεῖ. Πάσχιζαν ὅλοι νὰ σιμώσουν στὸν λάκκο. Καὶ τράβηξαν τὸν ἀσβέστη. Βοῦϊξε ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος σὰν μελίσι: Μέγας ὁ Θεός, τοῦ Γεωργίου! Διότι εἶδαν ἀνέπαφο καὶ ὑγιῆ τὸν πολυάθλο καὶ ἀήττητο ἀθλητῆ. Τὸ πρόσωπό του λαμπερό, καὶ χαρούμενο, ἔμοιαζε μᾶλλον σὰν νὰ βρίσκονταν κάτω ἀπὸ εὐωδιαστὰ ρόδα καὶ ἀπαλὰ λουλούδια. Ἄγγελος Θεοῦ τὸν φύλαγε, ὅπως καὶ τοὺς Τρεῖς Παῖδες ἐν καμίνῳ. Μεγάλος ἀριθμὸς στρατιωτῶν καὶ πλῆθος κόσμου, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράδοξο θαῦμα πίστεψαν στὸν Χριστό. Καὶ ἄλλους ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς σκότωναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, καὶ ἄλλους τοὺς φυλάκιζαν. Ὁ βασιλιᾶς, ὅταν ἔμαθε γιὰ αὐτὰ τὰ ἀπίστευτα, κυριεύτηκε ἀπὸ δέος καὶ ζήτησε νὰ δεῖ τὸν Γεώργιο. Μόλις τὸν εἶδε τὸν ρώτησε ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ τοῦ χαρίζει τὴν ζωή. Καὶ ὁ νοερὸς ἀδάμαε τῆς καρτερίας, γεμάτος ἀπὸ θεία σοφία τοῦ μιλεῖ γιὰ τὸν Χριστό. Ἐκεῖ βρίσκεται καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα, ποὺ μοιάζοντας μὲ τὴν ἀγαθὴ γῆ, δέχεται ὡς σπέρματα τὰ θεῖα λόγια τοῦ Γεωργίου. Ἔτσι γεώργησε στὴν ψυχὴ της σὰν ὠραῖο στάχυ τὴν ἀγία πίστη. Πάλι τὸν ἀρπάζουν, καὶ τὸν ρίχνουν στὴν φυλακὴ. Καὶ ἐκεῖνος πυρπολούμενος ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ Δεσπότη, τῷ πόθῳ ζέων, προσευχόταν μὲ δάκρυα ὅλη τὴν

νύκτα. Πλημμυρισμένος από τὸ χαροποιὸν φῶς τῆς Ἐλπίδος, πλήρης ἀθανασίας, μέσα σὲ βαθεῖα εἰρήνη καὶ κατάνυξη, προσδοκοῦσε τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἀποχωροῦσε γιὰ τὸν Κύριο. Ἀποθέτοντας τὰ πάντα στὸ ἅγιο θέλημά Του.

* * *

Ἐημέρωσε ὁ Θεός, καὶ στρατὸς ἔρχεται νὰ πάρει τὸν γνήσιο φίλο τοῦ Χριστοῦ. Νέο μαρτύριο τοῦ ἐτοιμάζουν. Θὰ τοῦ φορέσουν ἓνα ζευγάρι παπούτσια σιδερένια, γεμάτα μυτερὰ καρφιά, ἀπὸ μέσα. Τὰ πυρώνουν ἴσαμε νὰ πετάξουν σπίθες. Μὲ τὴν βοήθεια λαβίδων τὰ φόρεσαν στὸν Ἅγιο καὶ τὸν πρόσταξαν νὰ πάει τρέχοντας ἕως τὴν φυλακὴ. Καὶ αὐτοὶ τὸν χλεύαζαν καὶ τὸν περιγελοῦσαν.

Θωρακίζεται μὲ τὸ Ἅγιο Σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, καὶ ξεκινάει. Φλεγόμενος τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του, ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης Του, τὸ θεῖον καὶ ἐράσιμον Κάλλος, θερμαίνεται ὁ λογισμὸς του καὶ γίνεται ὅλος πύρινος. Καὶ ὁ μανικὸς ἔρωτάς του, καὶ ὁ πριστήριος πόθος του γιὰ τὸν Χριστὸ νικοῦσε τὴν φλόγα τῆς σαρκός. Ἔτρεχε καὶ καιγόταν ἀναζητώντας τὸν ἐραστὴ τῆς ψυχῆς του. Καὶ παρηγοροῦσε τὴν ψυχὴ του ψιθυρίζοντας: Τρέχα Γεώργιε, τρέχα πρὸς Αὐτὸν ποὺ τόσο ποθεῖς καὶ ἀγαπᾷς.

Ἐνῶ ἐκεῖνοι οἱ ἅγιοκτόνοι, σὰν λύκοι τὸν τυραννοῦσαν ἀπὸ κοντὰ μὲ ρόπαλα γιὰ νὰ τρέχει, ὁ Ἅγιος μὲ

δάκρυα παρακαλοῦσε συνεχῶς τὸν Θεὸ νὰ τοῦ χαρίξει δύναμη καὶ ὑπομονή. Καὶ ἔλεγε: Μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρὸς μου, ἴσχυσα πρὸς αὐτόν, οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται ἐὰν σαλευθῶ (Ψαλμ. ιβ΄ 5). Ἴσχυε γιὰ αὐτόν τὸ δαυϊτικόν: Πορευόμενοι ἐπορευόντο καὶ ἔκλαιον βάλλοντες τὰ σπέρματα αὐτῶν· ἐρχόμενοι δὲ ἤξουσιν ἐν ἀγαλλιάσει, αἶροντες τὰ δράγματα αὐτῶν (Ψαλμ. ρκε΄ 6). Μόλις ἔφθασε στὴν κατασκότεινη φυλακή, φῶς οὐράνιον τὸν κάλυψε καὶ κατέλαμψε ὅλῳ τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος, καὶ φεγγοβόλησε ὀλόκληρο τὸ κελλί. Μιὰ γλυκύτατη εὐωδία ἀπλώθηκε γύρω καὶ μελωδίες ἀγγελικὲς ἔφθασαν ἀπὸ ψηλά. Καὶ τότε ἀκούστηκε ἡ γνώριμη φωνή: Θάρσει Γεώργιε, ὁ διάπυρος ἐμοῦ ἐραστής, μετὰ σοῦ γὰρ εἰμί. Καὶ εἶδε ὁ λαμπρὸς ἀριστεύς, τὴν γλυκύτατη μορφή τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ ἄστραφτε σὰν ἥλιος. Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πολύφωτος, αὕτη ἡ ὑπέρλαμπρὸς νύξ, καὶ φωταυγής. Καὶ ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε γλυκύτατα.

Καὶ ὅταν ὁ Δεσπότης μὲ τὴν πληθὺ τῶν Ἀγγέλων Του, ἀνέβηκε πάλι στοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἔμεινε μόνος ὁ μεγαλῶνυος ἀθλητὴς γονατισμένος ταπεινά, δὲν σταμάτησε τὶς εὐχαριστίες, τοὺς ὕμνους καὶ τὶς δοξολογίες. Θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ἄφραστον καὶ ξένη δόξα, καὶ κάλλους τὴν εὐμορφίαν.

* * *

Τὴν ἐπομένη πῆραν πάλι τὸν Ἅγιον, καὶ τὸν ὀδήγησαν ἐνώπιον τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ καινούργιες ὑποσχέσεις καὶ γλυκόλογα τὸν ρώτησε ἂν μετάνιωσε. Μὰ ὁ Ἅγιος τοῦ λέει: Μὲ βλέπετε νὰ εἶμαι ἐδῶ μπροστὰ σας τῆ δυνάμει τοῦ μόνου Θεοῦ, ἂν καὶ μὲ βασανίσατε φρικτὰ. Καὶ μὲ τὴν δική Του ἀντίληψη καὶ βοήθεια περιφρονῶ τελείως τὶς τιμωρίες καὶ τὶς κολάσεις. Διότι ὁ Χριστὸς, βρίσκεται ἐντὸς μου, ἔνδον ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἐσεῖς ὅμως, χωρὶς καμιὰ ἐλπίδα λατρεύεται τὰ εἴδωλα, διότι εἶναι πωρωμένη ἡ ψυχὴ σας, καὶ τυφλὰ τὰ μάτια σας.

Θηρίο ἔγινε ὁ διώκτης τύραννος μὲ αὐτὰ τὰ λόγια. Διατάσσει νὰ ξαπλώσουν τὸν Ἅγιο κατὰ γῆς καὶ νὰ τοῦ πληγώνουν τὸ σῶμα μὲ βούνευρα. Μέχρι ποῦ ἀπόκαμαν οἱ δήμιοι παρὰ ὁ θεῖος Γεώργιος! Ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλα φρικτὰ βασανιστήρια ἐπὶ ἡμέρες. Τὸν κρέμασαν, καὶ μὲ χειράγρες ἄρχισαν νὰ καταξέουν τὸ μαρτυρικὸ σῶμά του, ὥσπου νὰ φανοῦν τὰ σωθικά του. Μετὰ τοποθέτησαν στὸ ἁγιασμένο κεφάλι του πυρακτωμένη περικεφαλαία. Αὐτὸς δὲ οὐκ ἔκαίετο καταφλεγόμενος, ἀλλὰ ἔχαιρε δροσιζόμενος. Τοῦ τρύπησαν ἀκόμα τοὺς ἀστραγάλους μὲ τρυπάνια καὶ τὸν ξάπλωσαν σὲ κρεβάτι πυρακτωμένο. Τοῦ ἔχυσαν μολύβι λιωμένο στὸ στόμα. Ὅποιο μαρτύριο τοὺς βάζει στὸ νοῦ ὁ διάβολος, τὸν δοκιμάζουν στὸν μέγιστο καὶ κορυφαῖο ἀθλητῆ τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ὅμως, τόσο γενναῖα στεκόταν, ποῦ οὔτε κἂν στὸ βλέμμα του φάνηκε νὰ

λυγίζει. Συνήχθησαν ἐπ' ἐμὲ μάστιγες, καὶ οὐκ ἔγνων –δηλαδή, ἔπесαν πάνω μου πληγές, μὰ ἐγὼ δὲν τις λογάριαζα. Τὸ γλυκύτετο καὶ ἄκραντο πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ θεία χαρά, καὶ ἅγιον φῶς. Καὶ πολλοί, συγκλονίζονται καὶ πιστεύουν στὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, βλέποντας αὐτὰ τὰ παράδοξα.

* * *

Ὁ στενὸς φίλος τοῦ Διοκλητιανοῦ, Μαγνέντιος, βλέποντας ὅτι ὁ Γεώργιος δὲν ἀλλάζει γνώμη, θέλησε νὰ πειράξει πνευματικὰ τὸν Ἅγιο καὶ ζήτησε νὰ σταματήσουν τὰ σωματικὰ μαρτύρια. Πλησιάζει τὸν ὀλόφωτο ταξίαρχο καὶ τοῦ λέει: Ἐάν θέλεις Γεώργιε νὰ πιστέψουμε στὸν δικό σου Θεό, κάνε μας ἕνα σημεῖο καὶ ἀνάστησε ἕναν ἀπὸ τοὺς νεκρούς, πὺ βρῖσκονται σὲ αὐτὸν τὸν τάφο, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Τοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ, διότι νόμιζε ὅτι ἦταν κάτι τὸ ἀδιανόητο καὶ ἀκατόρθωτο. Ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀγιώτατο Μάρτυρα ἦταν τόσο ράδιον καὶ εὐχερές, ἀπλὸ καὶ εὐκόλο, σὰν νὰ ἔλεγε σὲ ἕναν ἀετὸ νὰ πετάξει, ἢ σὲ ἕνα δελφῖνι νὰ κολυμπήσει.

Ὁ Γεώργιος ἀποκρίθηκε ὅτι θὰ γίνεῖ καὶ αὐτό, ἐπειδὴ στὸν Θεὸ τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ. Ὅμως δὲν θὰ τὸ κάνει γιὰ αὐτούς, ἐπειδὴ γνωρίζει σὲ τί βαθὺ σκοτάδι ἀσέβειας βρῖσκονται καὶ δὲν θὰ πιστέψουν. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους πὺ ἦσαν συγκεντρωμένοι

ἐκεῖ. Νὰ δοῦν, νὰ θαυμάσουν, καὶ νὰ δοξάσουν τὸν Θεό.

Γονάτισε ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Χριστοῦ. Ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ μὲ πίστη καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ ταπείνωση. Ὑστερα σηκώνεται, ὑψώνει τὰ χέρια στοὺς οὐρανοὺς, καὶ κάνει τὴν τελευταία εὐχή. Μὲ τὸ Ἀμήν -ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος καὶ τοῦ καινοῦ τερατουργήματος! Ἀμέσως ἀνασταίνεται ἓνας ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ποὺ εἶχε ζήσει στὴν γῆ, πρὶν νὰ ἔλθει ὁ Χριστός. Ἦταν ἱερέας τῶν εἰδώλων. Πέφτει στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν καταστήσει ἄξιο καὶ τὴν σωτήρια σφραγίδα τοῦ Κυρίου. Ἡ παράδοση ἀκόμα διασώζει σὲ ἓνα παλαιὸ συναξάρι, ὅτι προσευχήθηκε ὁ Ἅγιος καὶ ἐκεῖ δόπλα του ἀνέβλυσε νερό, καὶ τὸν βάπτισε εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ταραχὴ μεγάλη, καὶ ἀναστάτωση παντοῦ. Καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη ὄλων ἀκούστηκε μιὰ φωνή, σὰν τροπάρη: Μέγας ὁ Θεός, τοῦ Γεωργίου! Μέγας ὁ Θεός, τῶν χριστιανῶν! Ἄπλοὶ ἄνθρωποι καὶ στρατιωτικοί, μὲ ταπεινὴ καὶ καθαρὴ τὴν καρδιά, πίστεψαν στὸν Χριστό. Καὶ ἄλλους ἀπὸ αὐτοὺς βασάνιζαν καὶ ἄλλους ἔρριχναν στὶς φυλακὲς. Ὁ θρασύς, καὶ σκληρόκαρδος βασιλιάς, ὅλα αὐτὰ τὰ χαρακτήρισε μαγεῖες. Ὡ καρδιά, ἄπιστη καὶ σκληρὴ, σὰν πέτρα! Ὁ ἄπιστος τὰ ὦτα τῆς ψυχῆς του τὰ ἔχει βουλωμένα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς σφραλισμένους. Δὲν θέλει νὰ δεῖ καὶ νὰ

ἀκούσει γιὰ τὴν σωτηρία του. Ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ ὑπερηφάνεια δὲν τὸν ἀφήνουν. Ὅσοι ὅμως εἶναι ταπεινοί, καὶ ἀπλοὶ τῇ καρδίᾳ, ἐπειδὴ δὲν εἶναι πονηροί, δέχονται τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἀξιῶνται νὰ πιστέψουν καὶ νὰ δοῦν νοερῶς τὸν Κύριον. Θέλουν δὲ ἀπολαύσει καὶ θεϊκὰ μυστήρια.

Ἀνάμεσα σὲ αὐτοὺς ποὺ πίστεψαν ξεχώριζαν ὁ Χριστόφορος, ὁ Θεωνᾶς, ὁ Καισάριος, καὶ ὁ Ἀντώνιος. Ὅλοι, δορυφόροι –σωματοφύλακες- τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ἐρριξαν στὰ πόδια του τὶς ζῶνές τους καὶ ὁμολόγησαν. Τοὺς φυλάκισαν καὶ αὐτούς. Κατόπιν τοὺς βασάνισαν ἄγρια. Τοὺς κρέμασαν, τοὺς ξέσχισαν τὶς σάρκες, τοὺς κατέκαυσαν μὲ λαμπάδες καὶ τοὺς ἔρριξαν στὴν φωτιά. Ἔτσι, παρέδωσαν τὸ πνεῦμά τους στὸν Κύριο. Ἡ Ἐκκλησία μας, τιμᾷ τὴν μνήμη τους, σὶς 20 Ἀπριλίου.

* * *

Ἀλλὰ, ὁ ἀλάστωρ τύραννος, ἰδὼν τὰ γενόμενα καὶ μανίας ἀκαθέκτου πλησθεὶς, ζητεῖ ἀπὸ τὸν ξακουστὸ μάγο Ἀθανάσιο νὰ παρασκευάσει τὸ πιὸ δυνατὸ φάρμακο, γιὰ νὰ ἐξοντώσουν μὲ αὐτὸ τὸν Γεώργιο. Ἐπικαλούμενος ὁ μάγος τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ἐτοιμάζει ἓνα ὑγρὸ. Τὸ δίνει πρῶτα νὰ τὸ δοκιμάσει ἓνας κατάδικος. Ἀμέσως τὰ σπλάγχνα του ἔσπασαν, καὶ ἔβγαξε ἀφροὺς καὶ αἷμα ἀπὸ τὸ στόμα του. Ξεψύχισε σπαράττοντας καὶ μὲ φρικτοὺς πόνους ὁ

ταλαίπωρος. Αγαλλόμενος ο Διοκλητιανός, με αυτό το γεγονός, συγχάρηκε τον Αθανάσιο, γιατί επιτέλους θα άπαλλάσσονταν από αυτόν που του βασάνιζε και του τυραννούσε τόσο την ζωή.

Ο Άγιος έκανε το σημείο του Σταυρού, και σαν το έλαφι το διψασμένο που τρέχει στο νερό, το ήπιε με πίστη άπλή. Σαν να έπινε κάποιο ήδύποτο. Μέσα του άντηκούσε ο θεϊος λόγος: Καν θανάσιμόν τι πίσωσιν ου μη αυτούς βλάβη. Και έμεινε άβλαβής και από αυτήν την βάσανο. Ταράσσεται ο παμίαρος τύραννος με αυτά που βλέπουν τα μάτια του. Μα πιο πολύ, γίνεται έξαλλος με το πλήθος που κραύγαζε θριαμβικά, ενώ πολλοί, όμολογουσαν την πίστη τους στον Θεό, του Γεωργίου. Νέες συλλήψεις, νέα μαρτύρια. Άκόμα και την ήμέρα που λάμπει ο ήλιος, οι κακοί, πορεύονται μέσα στο σκοτάδι. Οι άπιστοι, από πείσμα, δεν σηκώνουν τα μάτια προς τον Πατέρα τους. Οι ψυχές τους είναι γεμάτες ύπερηφάνεια και άλαζονεία. Χαμένοι και αυτοκαταδικασμένοι στην έρημο του κόσμου, χωρίς νερό, χωρίς έλπίδα. Άνθρωποι χωρίς άπολογία, διότι τους έρριξε φως να δούν, και αυτοί σφαλίσανε τα μάτια τους. Και το μυστήριο του φωτισμού τελείται ανάλογα με την πρόθεση, την διάθεση της ψυχής. Τόση ή έπαρση και το σκοτάδι στην ψυχή του τυράννου, ώστε να γίνει ίδια με την κατηραμένη ξηρανθείσαν συκην. Την δύναμη της πίστεως την νιώθουν οι άπλοί, καθαροί, και ταπεινοί τη καρδία. Αυτοί γνωρίζουν τον Θεό, γεύονται τα θεία

μυστήρια, και ἔχουν ζωὴ αἰώνιον. Ἐν ἀφελότητι καρδίας γεωργοῦν τὸν σπόρο τῆς ἀληθείας και καρποφοροῦν τὸν καρπὸ τῆς ἀρετῆς και τῆς πίστεως. Σὲ αὐτούς, ἀνῆκε και ὁ μάγος Ἀθανάσιος, ποὺ πρόθυμα ἐγκατέλειψε τὴν πλάνη του γιὰ νὰ πιστέψη στὸν Χριστό. Ζήτησε τὴν συγχώρεση και τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου, και εὐτυχῆς θανατώθηκε μὲ ξίφος.

* * *

Ἀπελπισμένος, σχεδὸν τρελλός, ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτορας, διέταξε νὰ φυλακίσουν πάλι τὸν Γεώργιο, μέχρι νὰ ἀποφασίσει τι νὰ πράξει. Εἶχε φθάσει ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του σὲ ὅλη τὴν πόλη και τὰ περίχωρα, και κάθε φορά, ποὺ φυλάκιζαν τὸν Ἅγιο, πλῆθος κόσμου συγκεντρώνονταν στὸ κελλί του. Κάθε νύκτα γέμιζαν τὴν φυλακὴ, δίνοντας μεγάλα δώρα στοὺς δεσμοφύλασκες, και τὴν εὐσεβῆ πίστιν παρ' αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι. Καὶ ἐκεῖνος τοὺς κατηχοῦσε στὴν ἀληθινὴ πίστι, και τοὺς εὐλογοῦσε, μὲ ὅλη τὴν φλόγα και τὸ φῶς τῆς ψυχῆς του. Καὶ ὅλοι ἔτρεχαν μὲ πνευματικὴ λαχτάρη και δίψα, γιὰ νὰ ἀκούσουν τὸν θεῖο λόγο του, νὰ λουστοῦν στὸ φῶς του. Ἀπὸ πάνω του ἔβγαινε μιὰ δύναμη θεϊκὴ. Κοντὰ του εἰρήνευαν και γέμιζαν χαρὰ. Καθὼς ὁ Ἅγιος τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὸν Χριστό, ποὺ εἶναι μόνο ἀγάπη, γιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς, τὴν καλωσύνη, τὴν ὑπομονὴ στις πίκρες, τὴν εἰρήνη, αὐτοὶ πλημμύριζαν ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας και ἐλευθερώνονταν ἀπὸ τὰ δεσμὰ

τῆς πλάνης. Βασανισμένοι καὶ πικραμένοι ἄνοιγαν τὶς καρδιές τους, καὶ δέχονταν τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔφευγαν ἀναπαυμένοι καὶ παρηγορημένοι καὶ ἐλάμβαναν πνεῦμα δυνάμεως, πνεῦμα εἰρήνης, πνεῦμα χαρᾶς καὶ πίστεως, πνεῦμα ἀγάπης. Ἐπειτα τοὺς εὐλογοῦσε καὶ θεράπευε τοὺς ἀσθενεῖς. Εἴτε μὲ τὸ ἄγγιγμά του, εἴτε μὲ μόνο τὸν λόγο του. Ἀνάπηρους, τυφλοὺς, κωφοὺς, παράλυτους, πνεύμασιν ἀκαθάρτοις τυραννουμένους. Καὶ ἔγινε ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν πολλή του πίστη καὶ τὸν θεῖο ἔρωτα τῆς καρδιάς του, κατοικία καὶ μονή, τοῦ Χριστοῦ, ὃς τὰς ἀσθενεῖας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἡμῶν ἐβάστασε. Καὶ ἔγινε ἡ κατασκότεινη φυλακή, τόπος ἀγιάσματος καὶ δόξης. Κῆπος καὶ παράδεισος πλήρης ὁσμῆς εὐωδίας πνευματικῆς. Ἀγκάλιαζε μὲ μυστικὴν χαρὰ, τοὺς ταπεινοὺς, καὶ ἀπελπισμένους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἀπιστία, καὶ τοὺς μετᾴγιζε τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγιότητα.

Ἀνάμεσα τους ἦταν καὶ ὁ φτωχὸς γεωργὸς, Γλυκέριος, ποὺ εἶχε μόνο ἓνα βόδι καὶ τοῦ ψόφησε, ἐκεῖ ποὺ ὄργωνε τὸ χωράφι του. Ἐπεσε στὰ γόνατα καὶ ἰκέτευε μὲ δάκρυα τὸν Γεώργιο νὰ τὸν βοηθήσει. Στὴν εἰλικρινῆ ὁμολογία του ὅτι πιστεύει στὸν Θεό, ὁ Ἅγιος τὸν προπέμπει λέγοντάς του ὅτι τὸ βόδι του εἶναι ζωντανό. Ὄταν τὸ διεπίστωσε ὁ μακάριος Γλυκέριος, γύρισε πίσω σὰν τὸν λεπρὸ Σμαρείτη γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἰατρὸ λέγοντας: Μέγας ὁ Θεός, τοῦ

Γεωργίου! Καὶ ὁ Θεός, δὲν τὸν ἀφήνει πιά στὴν φτώχεια, ἀλλὰ τοῦ χαρίζει τὸ ἄφατο τοῦ Παραδείσου πλοῦτο. Στὸ δρόμο γιὰ τὴν φυλακὴ, καθὼς δόξαζε τὸν Θεό, τὸν συλλαμβάνουν, καὶ χωρὶς καμμιά ἐρώτηση τὸν κομματίασαν. Φωνὴ δὲ ἀκούστηκε ἐξ οὐρανοῦ: Δεῦρο, ἔλα Γλυκέριε σὲ Ἐμένα, καίρων, διότι εἶσαι τέλειος ἐνώπιόν μου.

* * *

Ὁ τύραννος, ὅταν ἔμαθε γιὰ τὸν κόσμο ποὺ συνέρρεε στὴν φυλακὴ, γιὰ νὰ δεῖ τὸν Γεώργιο καὶ νὰ πιστεῦει στὸν Χριστό, γιὰ τὶς διδαχές, καὶ τὶς θεοσημεῖες, δὲν τὸ ἄντεξε. Προστάζει καὶ τὸν βασανίζουν μὲ τὰ πιὸ σκληρὰ μαρτύρια. Τὸν ξαπλώνουν πάνω σὲ πυρακτωμένο χάλκινο κρεβάτι καὶ τὸν ραντίζουν μὲ ρητίνη. Ἀλλὰ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὀδυνῶν αἱ τοῦ Θεοῦ παρακλήσεις τὴν τούτου ψυχὴν, εὐφραναν. Ἡ θεία χάρις μετέβαλε τὸ πῦρ εἰς δρόσον. Ἐκθαμβος ἀπὸ τὸ γεγονός, ἀλλὰ καὶ φεμάτος θυμό, ἀναφωνεῖ ὁ βασιλεύς: Ὡ τῆς συμφορᾶς. Πῶς νὰ τὸν θανατώσω ὃ θεοί; Ὁ μιαρός, καὶ θεοσυγῆς, σοφίζεται καὶ ἄλλα μαρτύρια. Ὁ δὲ μέγας Γεώργιος, ἔπειθε ἄπειρα πλήθη νὰ ἀφήσουν τὴν πλάνη τους καὶ νὰ προστρέξουν στὴν ἀληθινὴ θεοσέβεια.

* * *

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ ἀκόμα, δίνει ἐντολὴ νὰ τὸν παρουσιάσουν ἐνώπιόν του. Ἐκείνην τὴν ὥρα ὁ

Μαγνέντιος ἔλεγε σὸν Διοκλητιανό, ὅτι τὸ γένος τῶν χριστιανῶν δὲν φαίνεται νὰ πεθαίνει εὐκόλα, γιὰ αὐτὸ τοῦ προτείνει νὰ σταματήσῃ τοὺς διωγμούς, καὶ τὰ μαρτύρια καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἄλλον τρόπο.

Νόμιζε ὅτι μὲ τὴν γλυκύτητα καὶ τὶς κολακεῖες θὰ ἔκαμπε τὸν στερρὸν ἀθλητὴν. Καὶ ἐκεῖνος, ἀπὸ τὴν στιγμή πού τὸν ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν φυλακὴ ἔψαλλε τοὺς στίχους: Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες, Κύριε, εἰς τὸ βοηθησαί μοι σπεῦσον... (Ψαλμ. ξθ' 1).

Ὁ τύραννος, μόλις τὸν εἶδε τοῦ εἶπε μὲ γλυκὸ τρόπο ἀλλὰ καὶ μὲ πονηριά: Μὰ τοὺς θεοὺς, Γεώργιε, ἂν μὲ ἀκούσεις καὶ θυσιάσεις, θὰ λάβεις πολλὰ ἀγαθὰ καὶ πλούτη. Θα σὲ δοξάσω σὲ ὅλη τὴν γῆ μὲ τὸ ὑψηλότερο ἀξίωμα. Λυποῦμαι τὰ νιάτα σου. Γνωρίζω καὶ τὴν εὐγενικὴ καταγωγὴ σου. Γιὰ αὐτὸ θέλω νὰ ζήσεις εὐτυχισμένος. Καὶ ὁ Γεώργιος: Τώρα καλὰ τὰ λὲς βασιλιά μου. Μακάρι νὰ τὰ ἔλεγες αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ὅμως, μετὰ ἀπὸ τόσα βασανιστήρια, μὲ ποῖον τρόπο θὰ πάρω πίσω τὴν προσβολή, καὶ τὴν κακοποίησιν πού μοῦ ἔκαμες; Χαρούμενος ὁ τύραννος πού δὲν εἶχε καταλάβει, τοῦ ἀπαντᾷ: Παιδί μου ἀγαπητό, συγχώρεσέ με γιὰ ὅτι κακὸ ἔπραξα. Θεώρησέ με πατέρα σου, καὶ ἔλα νὰ θυσιάσεις. Ἐπειδὴ βλέπω βασιλιά μου τὴν καλὴ σου διάθεσιν πρὸς τὸ πρόσωπό μου, λέει ὁ Γεώργιος θὰ σὲ τιμήσω καὶ ἐγὼ ὅπως τὸ ποθεῖς, διότι εἶναι μεγάλη ἀχαριστία νὰ ἀρνηθῶ τὴν φιλία σου. Ποῦ εἶναι οἱ θεοὶ σου. Ἄς πᾶμε ἐκεῖ. Γεμάτος χαρὰ, ἀναπήδησε τοῦ θρόνου του λέγοντας:

Εὐφραίνεσθε θεοί, ἀγαλλιᾶσθε ἄνθρωποι, δέχου ὁ Ἀπόλλων μετανοημένον τὸν Γεώργιον. Καὶ διέταξε ὅλους νὰ συγκεντρωθοῦν στὸν ναό, ἐπειδὴ ὁ ξακουστὸς Γεώργιος, θὰ θυσιάσει στὸν Ἀπόλλωνα. Καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες, μὲ μουσικὲς, καὶ ἐμβατήρια, ἐπευφημοῦσαν ὡς νικητὲς, τὸν βασιλιά, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Ὁ ἐκλεκτὸς ἐραστὴς τοῦ Θεοῦ, σὲ ὅλον τὸν δρόμο προσευχόταν νοερά: Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὅτι εἰσὶ μάταιοι... (Ψαλμ. 139' 1), καί: Ἴνα τί ἐφρύαζαν ἔθνη, καὶ λαοί, ἐμελέτησαν κενά; (Ψαλμ. β' 1), ὡς καὶ τό: Ἐπὶ σοὶ Κύριε ἤλπισα, μὴ καταισχυθῆιν εἰς τὸν αἰῶνα... (Ψαλμ. 141' 1). Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε σὰν ἥλιος. Καὶ τὸ περπάτημά του ἀρχοντικὸ ἀλλὰ καὶ σεμνὸ. Ψηλός, καὶ πανέμορφος, μὲ χαρούμενη διάθεση καὶ μειλίχιος. Μέσα σὲ ἐκεῖνο τὸ πλῆθος φάνταζε σὰν Θεός. Τόσο πού πολλοί, σκέφτηκαν μήπως ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόλλων πού κατέβηκε στὴν γῆ. Ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπικρατοῦσε. Ὅλων τὰ βλέμματα ἦσαν στραμμένα στὸν Γεώργιο καὶ οἱ ἀνάσσεις κομμένες. Μόνο τὰ θυμιάματα ἔκαιγαν ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον καὶ γέμιζαν τὸν τόπο γύρω. Ὁ Ἅγιος πλησιάζει ἀργά, καὶ ἔχοντας τὸ πνεῦμά του ἄνω, ἐνῶ τὸ βλέμμα του κάτω πρὸς τὸ ἄγαλμα, λέει μὲ αὐστηρὴ τὴν φωνή: Σὺ εἶσαι θεός, καὶ σένα πρέπει νὰ προσκυνοῦν οἱ ἄνθρωποι; Τὸ πονηρὸ πνεῦμα πού κατοικοῦσε ἐκεῖ φοβήθηκε τὸν Γεώργιο καὶ φανέρωσε τὴν ἀλήθεια: Δὲν εἶμαι ἐγὼ θεός, ἀλλὰ καὶ οὔτε καὶ οἱ ἄλλοι πού κατοικοῦν ἐδῶ.

Ένας είναι ο αληθινός Θεός, ο Ίησοῦς Χριστός. Ἐμεῖς εἴμαστε δαίμονες καὶ παραπλανοῦνται μὲ μᾶς οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Ἅγιος τοὺς ἐπιτίμησε ἐπειδὴ ἐξαπατοῦν τοὺς ἄνθρώπους: Πῶς τολμάτε νὰ παραμένετε ἐδῶ, ἀφοῦ μπήκε ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ. Καὶ εὐθὺς ἔγινε μεγάλη ταραχή. Ἄγρια βογγητά, φωνές ἀπελπισμένες, κλάματα ἀκούστηκαν, λές καὶ μούγκριζαν τὰ θηρία τοῦ δάσους. Ἐνῶ οἱ δαίμονες δραπέτευαν, φόβος κυρίευσε τὶς ψυχὲς τῶν παρευρισκομένων. Καὶ ὁ ναὸς νὰ σειεται συθέμελα, καὶ τὰ εἴδωλα νὰ κατακρημνίζονται μόνα τους, δίχως νὰ τὰ πειράξει κανεὶς. Τὰ συνέτριψαν ὁ λόγος τοῦ μεγάλου Ἁγίου καὶ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Ὁ βασιλιάς, καὶ ἡ συνοδεία του δαιμονίστηκαν ἀπὸ τὴν ντροπή, καὶ τὸν πληγωμένο ἐγωῖσμό τους. Ἀντιθέτως οἱ πιστοὶ, χαίροντα, καὶ δοξολογοῦσαν τὸν Θεό. Ἄγριεμένος ὁ Διοκλητιανός, ὑβρίζει σκαιότατα τὸν θεοφόρο Ἅγιο τοῦ Θεοῦ, πὺν ἄφοβος πάντα τοῦ ἐπισημαίνει ὅτι ἔκαμε τὴν θυσία του στὸν Χριστό, γιὰ αὐτὸ καὶ γκρεμίστηκαν οἱ ψεύτικοι θεοὶ τους, ἀνίκανοι ὄντες νὰ προστατεύσουν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸν τους.

* * *

Γεμάτη ἀπὸ φόβο Θεοῦ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα, πλησιάζει τὸν σύζυγό της καὶ φωνάζει δυνατὰ: Ὁ Θεός, τοῦ ἀητητήτου Γεωργίου, ἄς μὲ συγχωρήσει τὴν ἁμαρτωλὴ γιὰ ὅ,τι κακὸ, ἔκανα μέχρι τώρα πὺν ζοῦσα

στην άγνοια. Μνήσθητί μου Κύριες τῆς τελευταίας μου μεταβολῆς, καὶ δός μου τόπον πλησίον τοῦ ὑπηρέτη Σου Γεωργίου. Μέγα πλήθος ἐμψυκωμένο ἀπὸ τὴν πίστι τῆς βασίλισσας Ἀλεξάνδρας, ζήτησε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ πίστεψε σὲ Αὐτόν.

Μπροστὰ σὲ αὐτὰ τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα, μένεα πνέοντες ὁ Διοκλητιανός, μὲ τὸν Μαγνέντιο καὶ τοὺς ἄλλους ἄρχοντες, διέταξε νὰ κρεμασθεῖ ἀπὸ τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς της καὶ νὰ ξεσθεῖ. Ἡ Ἀλεξάνδρα, ἀφοῦ εἶχε κατηχηθεῖ ἀπὸ τὸν Γεώργιο, μὲ πίστη βαθειά, στὸν Χριστό, ἄρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ δοξάζει νοερῶς τὸ πανάγιον Ὄνομά Του. Ξεομένη, ἀτένιζε μόνον τὸ οὐρανὸ, δίχως νὰ βγάλει φωνή. Λέει στὸν Μάρτυρα: Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, εὐλόγησέ με σὲ αὐτὸ ποὺ κάνω. Ὁ δὲ γεωργὸς τῆς εὐσεβείας τῆς λέει:

Ἵπόμεινον μικρόν, καίρουσα, καὶ ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἁγία βάσταζε μὲ γενναιότητα. Ὑστερα τὴν ὑποβάλλουν σὲ νέο μαρτύριο, καὶ αὐτὴ μὴ ὑποφέρουσα τὸν πόνο, ρῶτᾶ μὲ ἀνησυχία τὸν Ἄγιο, τί νὰ κάνει ποὺ δὲν ἔλαβε τὸ βάπτισμα καὶ ἂν θὰ ἀνοιθεῖ ἡ θύρα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ὁ πάνσοφος Μάρτυς τῆς λέει: Πορεύου Ἀλεξάνδρα στὸν Δεσπότη Χριστό καὶ ἔχεις τὸ Θεῖον Βάπτισμα διὰ τῆς πίστεως καὶ τοῦ αἵματός σου. Προσευχόμενη, ἔχοντας τὸν νοῦν της στὸν οὐρανὸ μὲ χαρὰ, θανατώθηκε μὲ ξίφος.

Κάποιο άλλο συναξάρι αναφέρει ότι, αποκαμωμένη καθώς ήταν από την ταλαιπωρία, παρέδωκε το πνεῦμά της, προσευχόμενη μέσα στην φυλακή.

Τότε ἡ γλυκύτετη φωνὴ τοῦ Ἁγίου ἀπλώθηκε γύρω: Τὶς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν...; (Ψαλμ. ος' 14). Οἱ ἄρχοντες, ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν πέτυχαν τίποτα, οὔτε μὲ τὰ βασανιστήρια οὔτε μὲ τὶς κολακεῖες, καὶ ὅταν ἐξευτελίζονταν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ οἱ ψεύτικοι θεοὶ τους, ἀποφάσισαν μὲ διάταγμα τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Ἁγίου. Καὶ συζητοῦσαν μεταξύ των: Δὲν βλέπετε ὧ φίλοι ὅλους, μαζί μὲ τὴν βασίλισσα νὰ τρέχουν πίσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν πλάνο καὶ ἀπατεῶνα; Σὲ ὄλην μου τὴν ζωὴ, πιὸ φοβερὸ καὶ ἀμείλικτο ἄνδρα δὲν ἔχω δεῖ. Μὲ τόλμη ἔπραξε σὲ ἐμᾶς, ὅσα κανεῖς ἄλλος ἐπὶ τῆς γῆς. Βαθύτατα συγκινημένοι ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς βασίλισσας, οἱ τρεῖς πιστοὶ δοῦλοι τῆς Ἀπολλῶ, Ἰσαάκιος καὶ Κορδαῖτος, παρουσιάστηκαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ἠλεγξαν γιὰ τὸ κακὸ, ποῦ τῆς ἔκανε. Αὐτὸς δὲ ὁ παράνομος καὶ θεομάχος διέταξε τὸν μὲν Κορδαῖτο νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, τὸν δὲ Ἀπολλῶ καὶ Ἰσαάκιο νὰ ρίξουν στὴν φυλακὴ. Ἐκεῖ παρέδωσαν τὶς ψυχὲς τους στὸν Θεό, ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα, καὶ ἔλαβαν τὸ στέφανο τοῦ μαρτυρίου γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Τοὺς τρεῖς αὐτοὺς Ἁγίους Μάρτυρες, μαζί μὲ τὴν βασίλισσά τους Ἀλεξάνδρα, τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας στὶς 21 Ἀπριλίου.

* * *

Όταν βγήκε ή τελική απόφαση για τον νικηφόρο άθλητή του Χριστού και όταν την έλαβε έψαλλε με χαρά: Ός έμεγαλύνθη τὰ έργα Σου Κύριε, πάντα έν σοφία έποίησας! (Ψαλμ. ργ΄ 25). Τò άκουσε ή άγια μητέρα του ότι έλήφθη ή φονική απόφασις και άναγαλλίασε ή καρδιάς της. Άτένιζε τον ούρανò και έδόξαζε με εύχαριστία τον Θεò: Κυρίε ó Θεòς μου, σε εύχαριστώ και τώρα όπως πάντοτε. Σε παρακαλώ, πρόσδεξαι τον άγαπημένον μου υιò Γεώργιο, τον γνήσιο δοϋλό Σου, όπως δέχτηκες την θυσία του Άβραάμ, όταν Σου έφερε τò παιδί του Ίσαάκ. Πάρε τον στην έπουράνιο Βασιλεία Σου μαζί με όλους τους Άγίους Σου.

Η θεία Πολυχρονία βρισκόταν διαρκώς κοντά στο παιδί της. Και στην φυλακή, και στον τόπο των μαρτυρίων. Φρόντιζε πάντα για την ένίσχυσή του με τὰ Άχραντα Μυστήρια. Και όλο αυτό τò διάστημα τò πέρασε με προσευχή, νηστεία, άγρυπνία και γονυκλίσιες.

Μόλις τελείωσε την προσευχή της, πλησιάζει τον πολυάθλο γιò της και του λέει:

Μακάρια και άγια τὰ έργα τής πίστης σου παιδί μου, γιατί μιμήθηκες τον Κύριò μας Ίησοϋ Χριστό. Άλλά σε παρακαλώ προσευχήσου για μένα, έπειδή θα τελειώσω τον δρόμο του μαρτυρίου πριν από σένα. Όταν την είδε ó σκληρός βασιλιάς, ότι όμιλεί στον

Ἅγιο, τὴν καλεῖ κοντά του καὶ τὴν ἐρωτᾷ ποῖα εἶναι. Καὶ αὐτὴ ἡ πανθαύμαστη μὲ ἀνδρεία ἀπαντᾷ: Πολυχρονία μὲ λένε καὶ εἶμαι χριστιανή, ὅπως καὶ ὁ γιός μου Γεώργιος, ποὺ νομίζεις ὅτι τιμωρεῖς, ἐνῶ αὐτὸς στεφανώνεται ἀπὸ τὸν Βασιλέα Χριστό. Ἄγριεμένος ὁ Διοκλητιανός, τὴν κατηγορεῖ: Σὺ τὸν ἐδίδαξες νὰ βρίζει τοὺς μεγάλους θεοὺς, χωρὶς νὰ προσκυνάει καὶ νὰ θυσιάζει σὲ αὐτούς. Ἡ γενναία ἀθλήτρια εἰρηνικὰ τοῦ λέει: Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ φωτίζουσα πάντα ἄνθρωπο ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Ἐμεῖς βασιλιά, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ μάθαμε νὰ λατρεύουμε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ὄχι τὰ εἴδωλα τῶν δαιμόνων.

Ὁ βασιλιάς συγκράτησε τὸν θυμὸ του καὶ λέει στὴν θεοτίμητη Πολυχρονία νὰ σταματήσῃ τις ἀνοησίες καὶ νὰ θυσιάσῃ στοὺς θεοὺς. Ἐὰν ὄχι, θὰ πεθάνει πολὺ πικρά, ὅπως καὶ ὁ μωρὸς γιός της Γεώργιος, ποὺ ὅπως ἀποφασίστηκε, θὰ ἀποκεφαλιστεῖ. Μὰ πάλι ἡ θεόσοφη Πολυχρονία ἀπαντᾷ μὲ σταθερότητα: Ἐγὼ, ὅπως σοῦ εἶπα καὶ πρὶν, εἶμαι καὶ παραμένω χριστιανή. Δὲν πιστεύω στοὺς δαίμονες, καὶ οὔτε πρόκειται νὰ θυσιάσω στὰ εἴδωλα. Ἀλλὰ καὶ νὰ βασανίσῃς τὸ σῶμά μου, ἐγὼ τὸ προσφέρω θυσία στὸν Θεὸ μου.

Πολὺ ὀργίστηκε ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ τύραννος καὶ πρόσταξε νὰ τὴν βασανίσουν ἀμέσως. Σὰν ἄγριοι λύκοι οἱ ποταποὶ ὑπηρέτες του ἄρπαξαν τὴν Ἅγία, τὴν

τένωσαν κατὰ γῆς καὶ τὴν ἔδερναν ἀλύπητα μὲ ὦμα βούνευρα. Ὅλο της τὸ σῶμα ἔγινε μιὰ πληγὴ. Ἀλλὰ ἡ γενναιοτάτη δούλη τοῦ Θεοῦ, ἂν καὶ κατὰ τὴν φύση ἦταν γυναίκα, εἶχε λογισμό ἀνδρικό. Εἶχε στραμμένο τὸν νοῦ της στὴν προσευχὴ μὲ θεῖο πόθο καὶ δόξαζε μὲ πολλὴ χαρὰ τὸν Κύριο. Ὅταν οἱ σκληροὶ δήμιοι κουράστηκαν πιά, εἶδαν ὅτι τὸ σῶμά της δὲν ἐσπάραζε, τὴν ἄφησαν γιὰ λίγο. Στὴ συνέχεια τὴν κρέμασαν πάνω σὲ ἓνα ξύλο καὶ τῆς ἔκαμαν ἀκόμα μεγαλύτερα βασανιστήρια. Κατέσχισαν τὶς σάρκες τοῦ ἱεροῦ ἀσκητικοῦ κορμιοῦ της μὲ σιδερένιες χειράγρες, τόσο πολὺ, ποὺ φάνηκαν τὰ σπλάγχνα της. Ὑστερα πῆραν ἀναμμένες λαμπάδες, καὶ ἄρχισαν νὰ καίγουν τὶς πληγές της. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐκείνη ἔμενε ἀσάλευτη στὴν πίστη της, καὶ ἀνδρεία στὸ λογισμό της. Εἶχε μέσα της τὸ θεῖον πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Τὸ γλυκοχάραμα τῆς τελευταίας ἡμέρας πλησίασε μὲ εὐλάβεια, προσκύνησε καὶ ἀσπάστηκε τὶς ἅγιες πληγές τῶν μεγάλων μαρτύρων τοῦ Θεοῦ. Τοὺς βρῆκε δοσμένους σὲ μυστικὴ προσευχὴ, ποὺ ἐκεῖνες τὶς ὥρες ἔγινε πιὸ βαθειά, καὶ πιὸ κατανυκτικὴ. Κάποια στιγμή, ἦλθαν καὶ τὴν πῆραν. Τῆς φόρεσαν μὲ λαβίδες σιδερένια παπούτσια, τόσο πυρακτωμένα ποὺ πέταγαν σπίθες. Ἐκείνη ὅμως ἦταν ἀφοσιωμένη μόνο στὴν προσευχὴ. Οἱ πόνοι τώρα εἶναι φρικτοὶ, ἀνελέητοι, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ της γεμάτη ἀπὸ τὴν χάρη τοῦ

Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ νοῦς της ἀνεβασμένος στὸν οὐρανό. Ἐνα θεϊκὸ φῶς ὄλο γλυκύτητα, τὴν κάλυπτε καὶ μιὰ αὔρα μυρωμένη ὡς δρόσος Ἀεμῶν πλημύρισε τὸ χῶρο γύρω. Μὲ τὴν παρηγοριὰ τοῦ Παρακλήτου νικᾷ ὄλους τοὺς πόνους καὶ τὰ μαρτύρια καὶ ἐνώνεται τῷ Παναχράντῳ Σώματι τοῦ Χριστοῦ. Θεώμενα πλέον ἔγιναν τὰ μέλη της, μέλη Χριστοῦ, τὰ φρικτὰ τε καὶ θεῖα! τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ βλέμμα της ἀντιφεγγίζει τὴν εἰρήνη τοῦ θείου φωτός. Λὲς καὶ θεᾶται τὸ ἴδιο τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Τόση ἡ ἐρωτικὴ φλόγα, καὶ τὸ θεῖον πύρωμα μέσα της, ὥστε λησιμόνησε κόσμο καὶ σάρκα καὶ ὅλα τὰ μάταια πράγματα τοῦ κόσμου! Ἡ θεϊκὴ ἀγάπη καταλάμπει μὲ φῶς ὄλο τὸ εἶναί της. Τέλος, μόνο τὰ χεῖλη της ψιθυρίζουν μὲ δέος: Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου ἐν εἰρήνῃ. Ἐτσι ἡ ταπεινὴ Μάρτυς λάμπουσα παρέδωσε τὴν ἀγία ψυχὴ της καὶ κέρδισε τὴν αἰώνια χαρὰ τοῦ Παραδείσου. Τὸ τίμιο λείψανό της τὸ παρέλαβαν κρυφὰ οἱ χριστιανοί, καὶ τὸ ἔθαψαν δοξάζοντας τὸν Θεό.

Ὁ δὲ πανεύφημος καὶ μέγιστος Γεώργιος, πλημμυρισμένος θεία χαρὰ, γιὰ τὸ ἅγιο τέλος τῆς μητέρας του, δόξαζε ἀδιαλείπτως τὸν Κύριο. Ἀλλὰ ἤλθε ἡ ὥρα νὰ τὸν πάρουν καὶ ἐκεῖνον καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸν ὀρισμένο τόπο. Κοντὰ του ὄλο τὸ ἐνθουσιώδες ἐκεῖνο πλῆθος, μὲ δάκρυα δακρυσμένα, πρόσμενε νὰ δεῖ τὸ τέλος. Ὁ Ἅγιος ἦταν ἤρεμος, εἰρηνικός, σὰν νὰ πηγαινε σὲ χαρὰ μεγάλη. Ὅμορφος,

ψηλός, λυγερός, με χαρακτηριστικὰ ἀγγελικά. Τὰ μαλλιά του σγουρά, καὶ ἐκείνη ἢ δυνατὴ ματιὰ του ἢ πεντακάθαρη, ἔκρυβε μέσα της μιὰ καρδιὰ μικροῦ παιδιοῦ, γεμάτη ἀθωότητα καὶ ἀγάπη. Τὸ περπάτημά του σεμνό, καὶ συνάμα μεγαλόπρεπο, παλληκαρίσιο. Φάνταζε λές, καὶ φανερώθηκε μονομιᾶς ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ χάρη του ὀλόκληρη!

Τέλος, φθάνουν στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου. Ὁ Ἅγιος ζήτησε νὰ τὸν ἀφήσουν λίγο νὰ προσευχηθεῖ. Τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν. Καὶ αὐτὸς ὁ μακάριος προσευχήθηκε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς του ἔχοντας τὸ θεῖο πρόσωπό του στραμμένο πρὸς τὸν οὐρανό: Δοξασιμένος νὰ εἶσαι Κύριε ὁ Θεός μου, πρὸς ὃν κατέφυγον ἐκ νεότητός μου, ἡ ἐλπίδα καὶ τὸ στήριγμά μου σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα, ὁ θεῖος ἔρωτας τῶν ἀγιασμένων ψυχῶν, ὁ παριδὼν πάντα τὰ ἀμαρτήματά μου. Δέσποτα Θεὲ ἐπουράνιε, ἐπίδε ἐπὶ τῇ ταπεινώσει μου, ἐπάκουσόν μου δέομαι, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καὶ πρόσδεξαί μου τὴν ψυχὴ ἐν εἰρήνῃ, καὶ συναρίθμησόν με τοῖς ἀγαπηκόσι τὸ ἅγιον Ὄνομά Σου. Συγχώρησον δὲ καὶ τοῖς ἔθνεσιν, ὅσα εἰς ἡμᾶς διεπράξαντο, καὶ φώτισον Κύριε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδιάς αὐτῶν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς σῆς ἀληθείας ὅτι πάντας θέλεις σωθῆναι.

Ἐξαπόστειλον τοῖς ἐπικαλουμένοις σε βοήθειαν ἐξ ὕψους ἀγίου σου, δὸς αὐτοῖς τὸν φόβον σου καὶ τὸν πόθον τῆς εἰς τοὺς ἀγίους σου ἀγάπης, ἵνα τὴν μνήμην αὐτῶν ἐπιτελοῦντες μιμοῦνται τὴν πίστη καὶ ἀγάπην αὐτῶν ὅπως ἂν σὺν αὐτοῖς καταξιωθέντες τῆς

ἐπουρανίου ζωῆς δοξάζωσί σου τὴν πολλὴν ἀγαθότητα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἔτι δὲ πρόσχες εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου καὶ παράσχου μοι τὴν αἴτησιν ταύτην, ἵνα πᾶς ἄνθρωπος ἐπικαλούμενος ἐν ἀνάγκαις, ἐν θλίψει, ἐν κινδύνῳ, ἐν πάσῃ ἀσθενείᾳ, ἐν λιμῷ, ἐν δικαστηρίῳ, ἐν φυλακῇ, ἐν κόσμῳ, ἐν πειρασμῷ, ἐν δυχερείαις πραγμάτων, τὴν βοήθειαν ἐμοῦ τοῦ δούλου Σου Γεωργίου... ῥῦσαι αὐτὸν Δέσποτα ἀπὸ πάσης θλίψεως καὶ ἀνάγκης. Σύντριψον τὸν σατανᾶν ἐν τάχει ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Χάρισαι δὲ αὐτῷ πᾶν αἶτημα, ὅτι δεδοξασμένος εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἀφοῦ ἔκαμε μὲ εὐλάβεια τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ γονάτισε καὶ παρακάλεσε τὸν σπεκουλάτορα νὰ ἐκτελέσει τὴν βασιλικὴ διαταγὴ. Ὑψωσε τότε ἐκεῖνος τὸ σπαθί, καὶ ἔκοψε τὴν τιμία καὶ ἁγία κεφαλὴ τοῦ Γεωργίου, καθὼς ὁ ἴδιος τόσο ποθοῦσε. Καὶ ὅλο τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν ἔτρεξε πάνω στὸ ζεστὸ κορμί, μὲ θεῖο πόθο καὶ λαχτᾶρα, καὶ ἄλλοι μάζευαν ἀπὸ τὸ αἷμά του, ἄλλοι μόνο τὸ ἄγγιζαν καὶ δόξαζαν τὸν Θεό, ἄλλοι ξέσχιζαν μιὰ λωρίδα ἀπὸ τὰ ἱμάτιά του, καὶ ἄλλοι ἀσπάζονταν τὸ ἅγιο λείψανο! Ἀλλὰ οἱ στρατιῶτες τοὺς κτυποῦσαν καὶ τοὺς ἔδιωχναν!

Κρυφὰ σήκωσαν οἱ χριστιανοὶ τὸ πάντιμο λείψανό του καὶ τὸ ἔθαψαν μαζί μὲ αὐτὸ τῆς πανένδοξης μητέρας του Πολυχρονίας, σὲ τόπο ἐπίσημο. Ἦταν ἡμέρα Παρασκευὴ, 23 Ἀπριλίου, τοῦ ἔτους 303 μ.Χ. Κατὰ

δὲ τὸν ὑπολογισμὸ τοῦ ἱστορικοῦ Εὐσεβίου, καὶ σύμφωνα μὲ τὸ μακεδονικὸ μηνολόγιο, ἀντιστοιχοῦσε στὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου τοῦ Πάσχα. Ἀναφέρεται ἀκόμα ὅτι ὁ πιστὸς δοῦλος τοῦ Ἁγίου, Πασικράτης, ἐκτελώντας τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κυρίου του, παρέλαβε τὸ ἅγιο λείψανό του μαζί μὲ αὐτὸ τῆς μητέρας του, καὶ τὰ μετέφερε στὴν μητρικὴ γῆ, στὴν Λύδδα τῆς Παλαιστίνης.

Μετὰ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Ἁγίου, ἀποφυλάκισαν ὅλους τοὺς ἐκεῖ δέσμιους χριστιανούς, καὶ ἂν δὲν θυσίαζαν σὰ εἴδωλα, μὲ βασιλικὴ διαταγὴ τοὺς βασάνιζαν καὶ τοὺς θανάτωναν. Ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ ὁ Εὐσέβιος, ὁ Νέων, ὁ Λεόντιος, ὁ Λογγίνος καὶ ἄλλοι τέσσαρες μαζί, ποὺ τοὺς βασάνιζαν σκληρὰ, ἐπειδὴ ἔμεναν ἀκλόνητοι στὴν πίστη τους. Τοὺς ἔδεσαν, τοὺς χτύπησαν ἀφόρητα καὶ μετὰ τοὺς κρέμασαν καὶ ξέσχισαν τὸ σῶμά τους. Τέλος, τοὺς ἀποκεφάλισαν μὲ ξίφος. Οἱ Ἅγιοι αὐτοὶ μαρτύρησαν στὴς 24 Ἀπριλίου καὶ εὐφραίνονται κοντὰ στὸν Δεσπότη Χριστό, ποὺ εἶπε: Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται. Καὶ μετὰ τὸν θάνατό τους, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, θαυματουργοῦν σὲ αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν στὴν χάρι τους.

* * *

Ὅταν ἔλαμψε ἡ εὐσέβεια στὸν κόσμον καὶ βασίλευσε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ἡ Ἁγία Ἑλένη ἡ μητέρα του,

πήγε με πόθο ιερὸ στοὺς Ἁγίους Τόπους. Μεγάλη ἦταν ἡ ἐπιθυμία της νὰ βρεῖ τὸν Τίμιο Σταυρὸ τοῦ Κυρίου καὶ νὰ κτίσει τὰ πανάγια προσκυνήματα. Πήγε καὶ στὴν Λύδδα γιὰ νὰ προσκυνήσει τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ Τροπαιοφόρου Γεωργίου. Ἀπὸ μεγάλη εὐσέβεια καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν Ἅγιον, ἔκτισε μεγαλοπρεπὴ καὶ ὠραιότατο ναὸ πρὸς τιμὴν του. Ὅταν τελείωσε ὁ ναὸς, ὁ τότε ἀρχιερεὺς, μετὴν παρουσία κλήρου καὶ λαοῦ, ἀνεκόμισε τὸ σεπτὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου καθὼς πιθανότατα καὶ τῆς μητέρας του. Ἀλλά, τί θαῦμα μέγα! Βρῆκαν τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου ἀνέπαφο, ἄφθαρτο, ὀλόκληρο, μέσα σὲ μιὰ δυνατὴ καὶ ἄρρητη εὐωδία, ἐνῶ ἀπὸ τὸν τάφο ἀναπηδοῦσε μιὰ θεία λάμψη. Ρίγος ιερὸ διαπέρασε τοὺς πιστοὺς, καὶ τὰ μάτια πλημύρισαν ἀπὸ δάκρυα πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως. Ὅλοι σταυροκοπήθηκαν καὶ γονάτισαν νὰ προσκυνήσουν, δοξάζοντας τὸν Κύριο καὶ τὸν Ἅγιό Του. Κατάνυξη, πνευματικὴ χαρὰ καὶ ἱερὴ συγκίνηση κατέκλυσε τὶς καρδιὲς ὅλων. Χέρια τίμια σήκωσαν εὐλαβικὰ τὸ εὐωδιάζον λείψανο με ὕμνους καὶ δοξολογίες με θυμιάματα καὶ φωτοχυσίες. Τὸ σεπτὸ σκῆνωμα τοῦ Τροπαιοφόρου ἔλαμψε σὰν ἥλιος πάνω ἀπὸ τοὺς πιστοὺς. Ὁ οὐρανὸς τῆς Λύδδας λαμπύρισε. Φῶς ἱλαρὸν, ἀγίας δόξης κατηύγασε ὀλόκληρη τὴν κτίση. Οἱ καρδιὲς τῶν ἐραστῶν τοῦ θείου Γεωργίου ἐμφοροῦνται τῆς αὐτοῦ ἀγάπης καὶ τοῦ κάλλους καὶ ἡδονῆς καὶ γλυκασμοῦ ἐπίπλονται τοῦ θείου,

μετέχοντες τῆς δόξης, ἐν χαρᾷ πνευματικῇ, εὐφροσύνη τε ὑπερκοσμίῳ καὶ ἀγαλλιάματι. Ὅλα ἀγίασαν αὐτὴ τὴν ὥρα, καὶ ὅλοι γέμισαν μὲ παρηγοριά, μὲ τὸν Ἅγιο ποὺ θὰ τοὺς ἀποσκέπαζε ἀπὸ ἐδῶ καὶ μπρὸς.

Καὶ τοποθέτησαν τὸν πολύτιμο αὐτὸ θησαυρὸ, κατὰ ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα, μέσα σὲ πολύτιμη θήκη, καὶ ἔκαναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ μὲ αὐτὴ τὴν κατάθεση τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου. Αὐτὸ τὸ γεγονός ἐορτάζομεν κατὰ παράδοση τὴν 3ῃ Νοεμβρίου. Τὸ σεπτὸν σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου ἔμεινε ἀκέραιο καὶ εὐωδιάζον γιὰ πολλὰ χρόνια, ὡς μυροθήκη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πάμπολλα ἀπὸ τότε καὶ παράδοξα θαύματα καὶ ἰάσεις γίνονται στοὺς πιστοὺς ποὺ προσκυνοῦν καὶ ἐπικαλοῦνται τὸν Ἅγιο μὲ πίστη καὶ ἀγάπη. Τὸ ὄνομά του ἔγινε πασίγνωστο καὶ ἡ χάρις τῶν θαυμάτων του ἔφθασε ἴσαμε τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Καὶ ἔγινε ὁ ἀγιόλευκος καὶ ὑπερθαύμαστος Μάρτυς μέγας καὶ κοινὸς ἐυεργέτης πάντων τῶν Χριστιανῶν, καὶ πάσης τῆς οἰκουμένης. Ριζότομος τῆς δαιμόνων θρησκείας, καὶ φυτοκόμος τῆς τῆς Τριάδος λατρείας. Καὶ ἡ ἀγάπη του φθάνει πλούσια καὶ ἀπρόσκλητη παντοῦ, καὶ ἐκεῖ ἀκόμα ποὺ δὲν ὑπάρχει χριστιανός.

Ὁ σεβάσμιος γέροντας Ἰωσήφ, τὸν ὀνομάζει Τροπαιοφόρο τῆς Ἀγάπης, καὶ γράφει: Ἡ ἀγάπη του... εἶναι τόσο μεγάλη... ποὺ ἀγκάλιασε τὴν

Εκκλησία, τούς πιστούς ὅλων τῶν αἰῶνων σὰ τετραπέρατα τῆς οἰκουμένης. Τόση ἦταν ἡ ἀγάπη τῶν πιστῶν, πὺ σὲ ὅλες τὶς ἐκκλησίες τοῦ κόσμου ἤθελαν νὰ ἔχουν κάτι δικό του. Τὰ ταξίδια βεβαίως ἦταν δύσκολα γιὰ νὰ πηγαίνουν συχνὰ στὸν τάφο του. Μετὰ ἀπὸ χρόνια, τὸ ἅγιο λείψανό του διαλύθηκε. Κύριος οἶδε πῶς, καὶ ἔτσι διαοιράστηκαν σὲ ὅλο τὸν κόσμο τμήματα τῶν λειψάνων του πρὸς εὐλογία καὶ ἁγιασμὸ τῶν πιστῶν.

Ἐκεῖνος, πὺ ὠραῖος ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλε, μᾶς ἄφησε νὰ καταλάβουμε ὡς ὄντως γλυκύκαρπον φυτὸν καρδιοτρόφον, πῶς μποροῦμε νὰ γευθοῦμε τὴν ἄκτιστη ὠραιότητα, τὸ θεῖον καὶ ἀἴδιον κάλλος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄.

Οἱ ἐπωνυμίες τοῦ Ἁγίου.

Ἐπάρχει συνήθεια νὰ δίνουμε διάφορα ἐπωνύμια στοὺς Ἁγίους μας, ἀπὸ εὐλάβεια ἢ ἀπὸ κάποιο θαῦμα, ἢ καὶ ἀπὸ ἄλλη αἰτία. Ἡ Ἐπεραγία Θεοτόκος ὑπερέχει πάντων τῶν Ἁγίων σὰ ἐπωνύμια πὺ Τῆς ἔδωσαν οἱ πιστοί. Ἐδῶ ἀνθολογήσαμε καὶ παραθέτουμε κάποια ἐπωνύμια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀπὸ διαφόρους τόπους.

Στὸ Ὄφι τοῦ Πόντου, παλαιὰ ἔλεγαν τὸν Ἅγιο **Ἀέρις**. Ἐπίσης στὸν Πόντο, οἱ Τοῦρκοι τὸν ἔλεγαν **Ἀέρτις** ὁ Ζαντῶν, δηλαδὴ Ἅγιος Γεώργιος ὁ τρελλός, γιὰ τὸν τὸν

τιμωροῦσε ἀφαιρώντας τους τὰ μυαλά. Στὴν Θράκη τὸν ὀνόμαζαν **Ἀράπη** ἢ **Ἀρακλειανό** (Ἡρακλειανό), ἐπειδὴ θαυματουργὴ εἰκόνα του βρισκόνταν στὴν Ἡράκλεια τῆς Προποντίδος. Ἀράπη δὲ γιὰ τὸν λόγο ὅτι ὁ Ἅγιος παρουσιάζεται μαῦρος σὲ αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ποὺ εἶναι ἀνάγλυφη ἀπὸ μαύρη πέτρα, ἢ ἀπὸ σκληρὸ ξύλο. Στὸ Θησεῖο, ἔλεγαν τὸν Ἁϊ-Γιώργη **Ἀκαμάτη**, ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπέτρεπαν νὰ τελεῖται στὴν ἐκκλησία του Θεία Λειτουργία παρὰ μόνον στὴν ἑορτὴ του, τὴν 23 Ἀπριλίου.

Οἱ παλαιότεροι συνήθιζαν νὰ τὸν προσφωνοῦν **Ἀφέντη** Ἁϊ-Γιώργη. Στὴν Καστοριά κυρίως, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλα μέρη, εἶναι γνωστὸς ὡς Ἁϊ-Γιώργης ὁ **Γοργός**. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ εἶναι πολὺ ταχὺς Ἅγιος στὴν βοήθεια αὐτῶν ποὺ τὸν ἐπικαλοῦνται, ὅπως λέγουν καὶ τὰ τροπάρια του: ἡ ταχυτάτη βοήθεια, ἡ ταχεῖα ἐπίσκεψις, ταχινὲ προστάτα. Στὴν Κρήτη εἶναι πολὺ γνωστὸς ὁ Ἁϊ-Γιώργης ὁ **Διασορίτης** καὶ σχετίζεται ἴσως μὲ τὴν λατρεία τοῦ Δία (Διὸς-ἱεροῦ). Μιὰ ἄλλη ἐπωνυμία εἶναι **Δυσουρίτης**, θεραπεύει δηλαδὴ τὴν δυσουρία. Τοιχογραφία τοῦ Ἁϊ-Γιώργη τοῦ Δυσουρίτη ὑπάρχει στὴν Μονὴ Ξενοφῶντος.

Στὴν Ἰμβρο ἔχουμε τὸν Ἁϊ-Γιώργη τὸν **Ζοῦρο**, ἐπειδὴ θεραπεύει τὴν ζοῦρα, τὴν φυματίωση, τὸν μαρασμό, σὲ αὐτοὺς ποὺ ἀφήνουν στὸ ἐκκλησάκι του τὰ ρακὴ τους.

Συνηθισμένα ἐπωνύμια εἶναι ἀκόμα **Θαυματοργός, Τροπαιοφόρος, Μέγας** ἢ Μεγάλος. Τὸν ὀνόμασαν ἔτσι ἀπὸ τὰ ἄπειρα θαύματα ποῦ κάνει σὲ ὅποιον μὲ πίστη τὸν ἐπικαλεῖται. Ἐπίσης, ἐπειδὴ ἔστησε πολλὰ τρόπαια, δηλαδὴ νίκες καὶ θριάμβους στὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία ὡς ἀξιωματικός. Ἀλλὰ κυρίως στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὅπου θριάμβευσε ἐναντίον τοῦ κακοῦ καὶ νίκησε τὸν διάβολο. Καὶ Μέγας ἐπειδὴ θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος καὶ κορυφαῖος τῶν ἀθλητῶν καὶ Μαρτύρων.

Στὴν Κάσο ὀνομάζεται **Ἄϊ-Καλλάρης**, ἐνῶ ἀλλοῦ **Ἄϊ-Καβαλάρης**, ἐπειδὴ εἶναι ἔφιππος Ἅγιος. Ἄλλοι τὸν προσφωνοῦν Ἄϊ-Γιώργη **Καππαδόκη**, τὸπο καταγωγῆς του καὶ πατρίδα τοῦ πατέρα του. Καλεῖται ἀκόμα καὶ **Παλαιστίνιος**, ἀπὸ τὸ τοπο καταγωγῆς τῆς μητέρας του.

Στὴν πολὴ τῆς Χίου καὶ στὴ θέση Λίμνη ὑπάρχει ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ **Καταδότη**. Ἐκεῖ συγκεντρώθηκαν οἱ χριστιανοὶ νὰ συννενοηθοῦν γιὰ τὴν ἐπανάσταση κατὰ τῶν Γενουατῶν. Κάποιος ὅμως τοὺς κατέδωσε καὶ ἐσφάγησαν ὅλοι.

Στὴν Πρίγκηπο ὀνομάζεται **Κουδουνᾶς**, καὶ τοῦτο διότι στὴν εἰκόνα του ἀπεικονίζονται κουδούνια, σύμβολα τῆς παραφροσύνης, τὴν ὁποῖαν ὅλοι πιστεύουν ὅτι θεραπεύει. Ἐκεῖ ἂν θέλουν νὰ ποῦν γιὰ

κάποιο ὅτι δὲν εἶναι καλά, λένε: αὐτὸς εἶναι γιὰ τὸν Κουδουνᾶ.

Τὴν γιορτὴ του, 3 Νοεμβρίου, τὴν ὀνομάζουν τοῦ **Κρασᾶ**, ἢ τοῦ **Μεθυστῆ**, ἐπειδὴ προφανῶς τὴν ἡμέρα αὐτὴ γινόταν τὸ ἄνοιγμα τῶν νέων κρασιῶν.

Στὴν Κύπρο λέγεται Ἄϊ-Γιώργης τοῦ **Σπόρου**, ἢ ἄλλοῦ **τοῦ Σποράρη**, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀρχίζει ἡ σπορὰ τῶν δημητριακῶν ἀπὸ τοὺς γεωργοὺς.

Στὰ Ψωμαθιά τῆς Πόλης ὑπάρχει ναὸς τοῦ Ἁγίου, στὸν αὐλόγυρο τοῦ ὁποίου παλιὰ ἦταν ἓνα μεγάλο κυπαρίσσι ποὺ κᾶηκε τὸ 1782. Ἀπὸ αὐτὸ ἔλεγαν τὸν Ἅγιο **Κυπαρισσᾶ**. Τὸ 1883 καὶ αὐτὸ γιὰ τὴν ἱστορία, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντῖος φύτεψε ἓνα νέο κυπαρίσσι.

Σὲ πολλὲς περιοχὲς ὁ Ἅγιος θεωρεῖται προστάτης τῶν ψαράδων καὶ συχνὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς βοηθήσει στὴν ψαριά. Καὶ ὅταν δὲν πάει καλά ἡ ψαριά, τὸν λένε **Παξιμαδοκλέφτη**.

Σὲ ἓνα χωριὸ τῆς Μεσσηνίας τὰ Γιαννιτσά, κοντὰ στὸ ναὸ του φαίνονται ἴχνη ἀπὸ πέταλα, ποὺ ὅλοι πιστεύουν πῶς εἶναι τοῦ ἀλόγου του, καὶ γιὰ αὐτὸ τὸν λένε **Πεταλωτῆ**.

Σὲ διάφορες περιοχὲς τὸν καλοῦν **Ἄη-Στρατηγὸ**, γιὰ τὸ ἀξίωμα φαίνεται ποὺ εἶχε. Στὴν Κρήτη ὅταν κάποτε ἔκτιζαν ἓνα ναὸ του, μερικοὶ πῆγαν νὰ ψαρέψουν γιὰ νὰ ταίσουν τοὺς ἐργάτες. Καὶ ἔπιασαν τόσα πολλὰ

ψάρια πὸ ὄνόμασαν καὶ τὴν ἐκκλησία του· τοῦ Ἁϊ-Γιώργη τοῦ **Ψαροπιάστη**.

Στὸ Ἅγιο Ὅρος ὑπάρχει κελλὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ **Φανερωμένου**. Πρόκειται γιὰ ἓνα κελλὶ ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τὶς Καρυές. Πρὶν ἀπὸ 200 τόσα χρόνια, μία νύκτα, πήγαν ληστὲς μὲ σκοπὸ νὰ κλέψουν τὰ δυὸ γεροντάκια πὸ ἔμεναν ἐκεῖ. Τοὺς ἄνοιξε μὲ καλωσύνη ἓνας νέος καὶ τοὺς πῆγε στὸ ἀρχονταρῖκι, ἴσαμε νὰ φωνάξει τὸν Γέροντα.

Περίμεναν γιὰ πολὺ οἱ κλέφτες καὶ ἀφοῦ δὲν εἶδαν κανέναν εἶπαν νὰ ἀρχίσουν τὴν ληστεία. Ἀλλὰ τότε κατάλαβαν ὅτι ἦταν ἀοράτως δεμένοι. Ἀπὸ τὶς φωνές, σηκώθηκαν οἱ Γέροντες καὶ τοὺς εἶδαν. Ὅταν ἔμαθαν τί συνέβη, ἔφεραν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ οἱ ληστὲς ἀναγνώρισαν τὸ παλληκάρι πὸ τοὺς ἄνοιξε. Καὶ ἀμέσως μετανοημένοι ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν τὸν Ἅγιο. Ἐνας μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς πῆγε καὶ ἀσκήτεψε τὰ Καρούλια, ὅπου καὶ ἔκτισε τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα, τὸ κελλὶ πῆρε τὸ ὄνομα: Ἅγιος Γεώργιος Φανερωμένος.

Πολλὲς φορές δίνουν στὸν Ἅγιο τὸ ὄνομα τοῦ κτήτορος τοῦ ναοῦ, π. χ. ὁ Ἁϊ-Γιώργης ὁ **Μαχαιρᾶς**, ἢ ὁ Ἁϊ-Γιώργης ὁ **Τραχὺς**· καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ναοὶ βρίσκονται στὴν Νάξο. Καὶ ὁ μὲν ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν Μαχαιράδων, ὁ δὲ ἄλλος σὲ κάποιον ὄνόματι Τραχὺ. Στὴν Πόλη ὑπάρχει ὁ Ἁϊ-

Γιώργης ὁ **Ἀγριδιανός** (Μ. Γεδεών, Πατριαρχικοὶ Πίνακες, Κωνσταντινούπολις 1885-90, σελ. 551), ἐνῶ στήν Χίο τὸν καλοῦν **Πεζόστρατο** ἢ **Κητοκτόνο** (Γ. Σωτηρίου, Βυζαντινὰ μνημεῖα Κύπρου, Ἀθήνα 1935, πίν. 103).

Κατὰ τόπους ἔχουν δώσει στὸν Ἅγιό μας πολλὲς ἐπωνυμίες. Ἀπὸ αὐτὲς ἀναφέραμε ἐνδεικτικὰ λίγες μόνον ἐδῶ.

